

Sherbet

MISSING

#7

SPECTRUM

#8

#4

#3

THE

THE **SOUL** สายสืบ **เจาะเขย่า** **CASES**

story : สามดอกจิก illust : M.SIRI g

THE **SOUL** สายสืบ **อาชญากร** **CASES**

story : สามดอกจิก

Sherbet

Sherbet

รัก สส เซอร์เบต

ลำดับที่ 1

สายลี้บอาชญาณ (The Soul Cases)

ผู้เขียน : สามดอกจิก

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม 2569

ราคา 385 บาท

ISBN : 978-616-00-5389-6

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Sherbet

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททสพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุวัศชนา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร

รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : พัชรี แต่แดงเพชร

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พิชชาพร บุญส่ง

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ครุณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : ครุณย์รัชต์ เชียงไกรเวช พิสูจน์อักษร : วัสสานะ ครุสาดะ

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ภาพปก/ภาพประกอบ : M.SIRIG

ออกแบบฟอนต์ชื่อเรื่อง : สามดอกจิก รูปเล่ม : สุพิน มัลลย์ทอง

ภาพสปกส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอร์มบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

สายสืบอาชญากรรม เริ่มจากคำถามในหัวที่ว่า “ถ้าตำรวจคนหนึ่งมองเห็น
สิ่งที่คนอื่นมองไม่เห็น และหลักฐานที่มีตรงหน้าไม่ตรงกับสิ่งที่รับรู้ เขาจะทำ
อย่างไร”

เรื่องนี้จึงไม่ใช่เพียงนิยายสืบสวน แต่เป็นการสำรวจความเชื่อกับความ
จริงที่เดินคู่กันในโลกของมนุษย์

อาชญากรคือตัวแทนของผู้ผดุงความยุติธรรมที่ต้องเผชิญกับอำนาจ
บางอย่างซึ่งกดทับเสียงของเธอเอาไว้ แม้จะรู้อยู่แกล้งใจว่าหลักฐานตรงหน้า
สวนทางกับข้อเท็จจริง แต่ก็ไม่สามารถพูดมันออกไปได้

นั่นจึงทำให้เกิดเรื่องราวการต่อสู้ของอาชญากร ตำรวจหญิงที่ต้องทำ
หน้าที่เปิดโปงความจริง ขบถต่ออำนาจ ทั้งจากมนุษย์และสิ่งที่อยู่เหนือความ
เข้าใจของมนุษย์ ดังนั้น เธอจึงจำเป็นต้องอาศัยสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติคอย
หนุนหลัง

แต่จะให้หมีแค่เรื่องสืบสวนก็คงจะจืดชืดไป จึงต้องมีสุมิตรา คนที่เป็น
เหมือนแรงผลักดันและแรงต้านของอาชญากร ทั้งสองมีความสัมพันธ์ที่ยัง
ค้างคาในอดีต แต่ต้องกลับมาเจอกันอีกครั้งในฐานะเพื่อนร่วมทีม มันจึง

เป็นเหมือนอีกสิ่งที่ยังไม่ถูกคลี่คลาย เช่นเดียวกับคดีลึกลับที่พวกเธอต้องสืบไปพร้อมกัน ไม่ว่าจะเป็นคดีฆาตกรรมที่มีไสยศาสตร์ข้องเกี่ยว ความโลภของมนุษย์ผู้มีอำนาจ หรือความผูกพันที่มาพร้อมแรงอาฆาตจากอดีตชาติ

ผู้เขียนอยากให้ผู้อ่านได้สัมผัสทั้งด้านมืดของจิตใจมนุษย์ และแสงบางอย่างที่ยังหลงเหลืออยู่ในความมืดนั้น นั่นคือ ความกล้า ความศรัทธาในความดี และการให้อภัย

แม้จะเป็นเรื่องราวของตำรวจกับการไขคดี แต่สิ่งที่ *สายสืบอาชญากรรม* พยายามบอกคือ หัวใจของคน อย่างไรก็ตามซับซ้อนกว่าสิ่งที่มองไม่เห็น และไสยศาสตร์ที่มืดดำนั้น บางทีอาจไม่ได้มีดสนิทเท่ากับความละโมภภายในจิตใจของมนุษย์

หวังว่านิยายเล่มนี้จะพาคุณไปไกลกว่าความกลัว และอาจทำให้คุณตั้งคำถามกับสิ่งที่เรียกว่าเวรกรรมและความยุติธรรมอีกครั้ง เพราะในโลกของคนเป็น วิญญาณที่ยังไม่ไปไหนอาจไม่ใช่เพราะต้องการล้างแค้น แต่อาจต้องการแค่ความยุติธรรมเท่านั้นเอง

ด้วยรัก

สามดอกจิก

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

‘สายลี้บอาชญาณ’ คือชื่อเรียกของตำรวจลี้บสวนธรรมดาหน่วยหนึ่ง
ตำรวจที่ต้องเผชิญหน้ากับอาชญากรรมที่ไม่อาจอธิบายได้ด้วยตรรกะของ
มนุษย์ เพราะบางทีเบาะแสของคดีก็ไม่ได้มีแค่หลักฐานจากมนุษย์เพียง
อย่างเดียว

เกริ่นนำ

ศพแรกปรากฏขึ้นท่ามกลางปริศนาอันน่าสะพรึง เด็กในครรภ์ของ ผู้ตายหายไปอย่างไร้ร่องรอย และไม่มีใครรู้ว่าเลือดที่อาบพื้นดินวันนั้นกำลัง ปลุกบางสิ่งให้ตื่นขึ้น

ร้อยตำรวจเอกภูวนารถ สายสืบมากฝีมือจากหน่วยสืบสวนนครบาล ผู้มีดวงตาที่มองเห็นสิ่งที่คนอื่นมองไม่เห็น เธอมีวิญญาณพิเศษติดตาม วิญญาณที่เป็นทั้งพรและคำสาป

ภายใต้ตำแหน่ง ‘สารวัตรทีมสืบสวนทั่วไป 3’ ทีมที่ดูเหมือนเป็นศูนย์รวมของคนที่ถูกกลืน เธอต้องนำพาทีมเผชิญกับคดีที่ไร้เบาะแสอย่างยากเย็น แต่แล้วทีมที่ขึ้นชื่อว่าไร้ตัวตนกลับได้พบกับเบาะแสใหม่ของคดี เมื่อ รองสารวัตรคนใหม่ถูกย้ายมา

ร้อยตำรวจโทสมิตรา อดีตคนรักที่เคยเดินออกจากชีวิตภูวนารถด้วย เหตุผลที่ไม่มีคำอธิบาย กลับถูกส่งมาร่วมทีมในฐานะผู้ช่วยจากฝ่ายวิเคราะห์

ภายใต้แรงกดดันของคดีและแรงดึงดูดของหัวใจที่ยังไม่เคยจางหาย ทั้งสองต้องช่วยกันคลี่คลายคดีฆาตกรรมที่โยงใยกับการค้ำมนุษย์ พิธีกรรม ลึกลับ และเครือข่ายอำนาจมืดดำระดับชาติ

ในโลกของอาชญากรรม ความจริงไม่เพียงแค่อุบัติซ่อนในเงา แต่ยังถูกปกปิดด้วยเครื่องรางของขลังมนตร์ดำ และผู้ที่ทรงอำนาจเกินจะจัดการ และในเมื่ออำนาจของโลกมนุษย์ไม่อาจต่อกรได้ พวกเธอจึงต้องหันไปพึ่งพลังที่อยู่นอกเหนือความเข้าใจ ใช้อำนาจจากโลกวิญญาณเข้าสู่

บทนำ

Sixth Sense

लगसङ्ग

แสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์เลือนหายไปหลังแนวตึกสูง เส้นขอบฟ้า
ถูกแต่งแต้มด้วยสีส้มอ่อนจาง ย่านกรุงเก่าค่อยๆ ถูกบรรยากาศยามเย็น
โรยทับลงมาอย่างเชื่องช้า พร้อมกับความเนืองแน่นของสภาพการจราจร

ภายในห้องทำงานของทีมสืบสวนทั่วไป 3 ...ทีมตำรวจสายสืบสังกัด
กองบังคับการสืบสวนสอบสวนตำรวจนครบาล หรือที่เรียกกันว่า ‘สืบ
นครบาล’ (IDMB) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบงานด้านการสืบสวนคดี
สำคัญในพื้นที่กรุงเทพมหานคร บรรยากาศข้างเงียบเชียบแตกต่างจาก
ภายนอกอย่างสิ้นเชิง ทั้งยังเอื่อยเฉื่อยและดูไม่เป็นจุดสนใจของใคร

‘ทีมสืบสวนทั่วไป 3’ ชื่อที่ฟังดูธรรมดา และแน่นอนว่าตัวตนของ
พวกเขาก็ไม่ต่างกัน พวกเขาคือทีมเล็กที่สุดในหน่วยงาน ทีมที่ไม่มีใคร
อยากเข้าร่วม และเป็นทีมที่เป็นศูนย์รวมของบุคลากรที่ไม่เป็นที่ต้องการ
จากหน่วยอื่น

พวกเขาเหมือนคนที่ถูกละเลย เหมือนถูกกวาดไปกองรวมกันไว้ที่
มุมหนึ่งขององค์กรใหญ่

ถึงอย่างนั้นทีมนี้ก็ยังมีข้อดีอยู่บ้าง อย่างน้อยก็ในแง่ของความสบาย

เพราะแทบไม่มีงานชิ้นใหญ่ให้รับผิดชอบอย่างจริงจัง คดีที่ถูกส่งมาส่วนมากเป็นแค่คดีที่ทีมอื่นไม่สนใจ หรือไม่ก็เป็นคดีแปลกๆ ที่ยากเกินกว่าจะหาข้อสรุป เช่น คดีคนหายที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกวี่ทุกวัน สวนทางกับเบาะแสที่แทบไม่มีให้ตาม

ด้วยเหตุนี้ ผลงานของทีมจึงไม่เคยโดดเด่น ไม่เคยสร้างชื่อให้ใคร ความก้าวหน้าในสายงานของสมาชิกแต่ละคนก็เชื่องช้าอย่างน่าใจหาย หากจะมีโอกาสได้ทำคดีใหญ่ๆ ลักครั้งก็เป็นช่วงที่ทีมอื่นงานล้นมือจนไม่มีใครมาดูแลเสียมากกว่า

“คนอื่นๆ ไปไหนกันหมด” เสียงทุ้มที่แผ่ไปด้วยความอ่อนล้าของ **ร้อยตำรวจเอกญาณธร นิมิตวงศ์** หรือ ‘**สารวัตรไนต์**’ ดั่งขึ้นทันทีที่ก้าวเข้ามาในห้องทำงานของทีมซึ่งเงียบผิดปกติ

ภายในห้องสี่เหลี่ยมขนาดกลางมีโต๊ะทำงานสำหรับเจ้าหน้าที่สืบสวนรวมหกนาย แต่เวลานี้กลับมีเพียงโต๊ะเดียวที่มีคนนั่งประจำการ ส่วนที่เหลือว่างเปล่า ราวกับว่าทุกคนพร้อมใจกันหายตัวไปในเวลาเดียวกัน

“หมดสินกับลูกพี่หม้อออกไปสืบคดีกับรองสารวัตรคนใหม่ หมูเต้ออกไปซื้อข้าวเย็น ส่วนหมวดู้อยู่กลับไปแล้วครับ”

เสียงรายงานดังขึ้นจากเจ้าหน้าที่พิเศษ **กรวิชญ์ พฤษษา** หรือที่ทุกคนเรียกกันว่า ‘**กาย**’ เขาลุกขึ้นตอบคำถาม พลางปรายตามองสารวัตรสาวหัวหน้าทีมของตนด้วยสีหน้ายิ้มๆ

นานๆ ที่เขาถึงจะเห็นญาณธรแต่งเครื่องแบบเต็มยศแบบนี้ กระโปรงสีทากก็เข้ม รองเท้าคัทชู ดูเรียบร้อยเป็นทางการกว่าปกติ เพราะโดยทั่วไปแล้วหญิงสาวมักเลือกแต่งกายด้วยชุดที่ดูทะมัดทะแมงอย่างเสื้อยืดกับกางเกงยีนพอดิตัว แล้วสวมทับด้วยแจ็คเก็ตของกองบังคับการสืบสวนสอบสวน ตำรวจนครบาลมากกว่า ส่วนรองเท้าที่สวมประจำเป็นรองเท้าทางยุทธวิธีข้อสั้นยี่ห้อแม็กนัม

แต่วันนี้หัวหน้าทีมอย่างญาณธรต้องเข้าร่วมประชุมกับผู้ใหญ่และ

หัวหน้าทีมอื่นๆ ในสังกัด จึงต้องแต่งตัวเต็มยศตามตำแหน่ง แม้ว่าจะดูขัดกับบุคลิกของเธออยู่ไม่น้อยก็ตาม

ญาณธรเป็นหัวหน้าทีมสืบสวนทั่วไป 3 มาสามปีแล้ว จากการทบทวนของนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่ง

“รองสารวัตรคนใหม่มาแล้วเหรอ” ญาณธรถามเสียงเรียบขณะเดินตรงไปยังห้องทำงานส่วนตัวที่อยู่แยกออกไปอีกมุมหนึ่ง

“ครับ เธอสวยมากเลย!” น้ำเสียงตื่นเต้นของกรวิญญ์ดังขึ้นแบบไม่ทันได้กลั่นกรอง จนญาณธรถึงกับเลิกคิ้วมองเขานิ่งๆ เป็นเชิงถาม คนที่เพิ่งรู้ว่าเขาหล่อพูดอะไรที่ไม่สมควรออกไปปรับกระแอมแก้เก้อก่อนเลย เสียงเบา “ขอโทษครับ”

“ขอโทษทำไม” ญาณธรตอบกลับเสียงเรียบขณะเดินออกจากห้องทำงานพร้อมกับสวมเสื้อคลุมที่หยิบมาจากพนักเก้าอี้ในห้องทำงานของตัวเอง “ชมคนสวยไม่ได้เป็นเรื่องที่ผิดสักหน่อย”

ญาณธรพยายามรูดซิปขึ้น แต่ซิปเจ้ากรรมกลับติดขัดจนรูดไม่ขึ้น จึงอดไม่ได้ที่จะถอนใจอย่างหงุดหงิด

“ครับ” กรวิญญ์มองอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบรับ จากนั้นก็เบนสายตากลับไปที่จอคอมพิวเตอร์ของตัวเองเพื่อทำงานที่ค้างไว้ต่อ

กรวิญญ์เป็นคนที่อยู่เฝ้าห้องทำงานบ่อยที่สุด ไม่ใช่เพราะมีหน้าที่เฉพาะ แต่เพราะเขาไม่ได้เป็นตำรวจเหมือนคนอื่นๆ ในทีม แม้จะโพรไฟล์ดี ด้วยจบปริญญาตรีเอ็มไอที สาขาความปลอดภัยทางไซเบอร์จากต่างประเทศ แต่ตำแหน่งของเขาก็นี่ก็เป็นเพียง ‘เจ้าหน้าที่พิเศษ’ เท่านั้น

ความจริงแล้วเขาเองก็ไม่ได้เข้ามาทำงานที่นี่เพราะความสมัครใจ แต่เพราะอดีตเคยพัวพันกับเรื่องยุ่งยาก ตอนอายุยี่สิบห้าปี กรวิญญ์ถูกจับในข้อหาการเจาะระบบ (Hacking) และทำให้ระบบเสียหาย แต่ด้วยข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นแฮกเกอร์สายคุณธรรม เจาะเข้าระบบเว็บพนันข้ามชาติเพื่อเปิดโปงเครือข่ายผิดกฎหมาย ไม่ได้ใช้ฝีมือหาผลประโยชน์ให้ตัวเอง สุดท้ายจึงได้รับ

การลดหย่อนโทษ ด้วยการถูกส่งตัวมาเป็นที่ปรึกษาในด้านไอทีให้แก่ตำรวจ
แทนการชดใช้โทษในคุก

ตอนนี้กรวิชัยอายุยี่สิบแปดปี แม้จะพ้นโทษแล้ว แต่เขาก็กังเลี้อยู่
ตรงนี้ ด้วยชอบงานนี้มากกว่างานด้านไอทีอื่นๆ เพราะการทำงานในที่
สืบสวนทั่วไป 3 ทำให้เขาได้เป็นตัวเอง ซึ่งเขาอยู่ที่นี่ร่วมกับญาติตั้งแต่
เริ่มก่อตั้งทีม

“แล้ววันนี้มีความเคลื่อนไหวอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า”

ญาติธรรมยกหน้าขึ้นมาถาม หลังละมือนจากชิปเจ้าปัญญาที่พยายามรุด
อยู่ครู่ใหญ่แต่ไม่สำเร็จ

“ไม่มีครับ นอกจากคดีเก่าที่รองสารวัตรขอข้อมูล ก็ไม่มีอะไรเป็น
พิเศษ”

กรวิชัยตอบเสียงเรียบ แต่คำพูดนั้นทำให้หัวเรียวสวยของญาติธรรม
ขมวดเข้าหากันโดยอัตโนมัติ ไม่ได้มากจนดูผิดปกติ แต่ก็พอให้รู้ว่าเธอ
ไม่ค่อยสบายใจกับเรื่องนี้สักเท่าไร

รองสารวัตรคนใหม่ขอพูดคุยเก่า ฟังดูเป็นเรื่องปกติสำหรับตำรวจที่เพิ่ง
เข้ามารับตำแหน่ง แต่สำหรับเธอ มันไม่ได้ทำให้รู้สึกสบายใจนัก ญาติธรรม
รู้ข้อมูลของอีกฝ่ายอยู่แล้ว และจากประวัติที่ได้รับมา รองสารวัตรคนนั้น
ก็เป็นประเภทขยันขันแข็งไม่เบา อาจจะมากเกินไปด้วยซ้ำ ซึ่งมันอาจทำให้การ
ทำงานยุ่งยากขึ้น

แต่เธอก็ไม่ได้พูดอะไรในเรื่องดังกล่าวต่อ

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ฉันกลับก่อนนะ” ญาติธรรมบอกอย่างเป็นทางการ

กรวิชัยลุกขึ้นยืนทำความเคารพตามมารยาทก่อนกล่าวลา ด้วย
ทำงานกับญาติธรรมมาสัปดาห์ เขาจึงรู้ว่าวันไหนที่เธอต้องเข้าประชุม เธอจะ
เหนื่อยเป็นพิเศษ เพราะแม้ทีมจะไม่ได้มีบทบาทอะไรมาก แต่คนเป็นหัวหน้า
ก็ต้องนั่งประชุมยาวทั้งวัน เหมือนวันนี้ที่ออกไปตั้งแต่เช้า กลับมาก็ค่ำพอดี

แต่ก่อนที่สารวัตรสาวจะเดินไปถึงประตูห้อง เธอก็หันสะกดเข้ากับ

ตู้เก็บเอกสารคดีเสียงดังก็!

ต้องโทษรองเท้าคัทชู เพราะมันไม่ใช่รองเท้าที่เธอสวมบ่อยนัก

กรวิชญ์ได้ยินเสียงก็เงยหน้าขึ้นมามองพร้อมกับเผยรอยยิ้มแห้งๆ ออกมา แล้วเอ่ยขึ้นอย่างติดตลก

“มีคนเดินชนตู้เอกสารคดีแบบนี้ ไม่น่าจะคืนนี้อาจมีคดีด่วนให้ท่านะครับ สารวัตรอยู่เวรต่อไม่ได้หรอกครับ”

ภูวนาธรหันขวับกลับมามองคนพูดทันที คิ้วเรียวสวดยกขึ้นเล็กน้อย อย่างขำดีใจ

“อะไรของนายเนี่ย” แม่น้ำเสียงจะราบเรียบ แต่คนฟังรู้ทันทีว่าเจ้าตัวไม่เห็นด้วยกับคำพูดนั้น “แค่เดินชนตู้จะเป็นलगบอกเหตุได้ยังไง ทำงานด้านสืบสวนอย่างมลายให้มันมากสิ”

สารวัตรสาวออกไปอย่างนั้น ทั้งที่ความจริงแล้วเธอก็อดคิดแบบนั้นไม่ได้เหมือนกัน

เพราะเธอวางแผนเอาไว้ว่าหลังจากกลับไปกินอาหารมื้อเย็นที่บ้านแล้วจะไปฟิตเนส สถานที่ที่เธอใช้รีเซตสมอง เวลาที่เหนื่อยหรือมีเรื่องให้คิดเยอะ การออกกำลังกายจะช่วยให้เธอผ่อนคลายและหลับง่ายขึ้น

แต่ถ้าเกิดมีคดีด่วนขึ้นมาจริงๆ เธอคงต้องบอกลาการออกกำลังกายวันนี้ไปโดยปริยาย

สารวัตรสาวออกจากสำนักงานก็ตรงกลับแฟลตตำรวจของกอง

บังคับการสืบสวนสอบสวน ซึ่งเป็นอาคารเก่าอายุหลายสิบปี ไม่ได้หรูหรา แต่มีความปลอดภัย ตั้งอยู่ใกล้หน่วยงานตำรวจ

ห้องพักของภูวนาธรเป็นห้องแบบหนึ่งห้องนอนขนาดสามสิบตารางเมตร มีเฟอร์นิเจอร์เพียงไม่กี่ชิ้น เพราะเน้นใช้งานจริงมากกว่าความสวยงาม ที่ระเบียงมีเลื่อยคอกับดัมเบลวางอยู่ เนื่องจากเป็นโซนที่จัดไว้สำหรับออกกำลังกาย หากไม่มีเวลาเข้าฟิตเนสเธอก็จะออกกำลังกายที่ห้อง

แทน ส่วนของห้องครัวก็มีอุปกรณ์น้อยชิ้น เพราะไม่ค่อยได้ทำอาหาร เน้นกินข้าวนอกบ้านกับสั่งดีลิเวอรี่เสียมากกว่าตามประสาคนโสด

ร้อยตำรวจเอกภูวนธรไม่ได้เติบโตมาในครอบครัวที่มั่นคงหรือมีเส้นสายในวงการตำรวจ บิดาจากไปตั้งแต่เธออายุสิบห้า ส่วนมารดาที่ทิ้งเธอไปตั้งแต่ยังแบเบาะ นอกจากชื่อแล้ว เธอก็ทำอะไรเกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้นไม่ได้เลย

บิดาของเธอมีอาชีพรับจ้าง จึงมักนำเธอมาฝากไว้กับ**ป้าสุพรรณิ**ในช่วงวันหยุดอยู่เสมอ แต่หลังจากบิดาเสียชีวิตลง ผู้เป็นป้าจึงต้องรับภาระส่งเสียหลานสาว หญิงวัยกลางคนช่วยทุกอย่างเท่าที่จะช่วยได้ แม้จะไม่ได้มีฐานะดีนัก มีเพียงรายได้จากร้านของชำเล็กๆ ทั้งยังต้องดูแลสามีที่ประสบอุบัติเหตุกลายเป็นผู้ป่วยติดเตียง **ภูณิหรือเน็ด** ลูกสาวเพียงคนเดียวก็อยู่ในวัยเรียนเช่นกัน โชคดีที่ภูวนธรเคยฝึกยูโดกับลุงซึ่งเป็นอดีตโค้ชยูโดตั้งแต่เด็ก ทำให้เธอเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังได้ด้วยโควตานักกีฬา ไม่อย่างนั้นเธอคงไม่ได้เรียนมหาวิทยาลัยเหมือนเด็กคนอื่น

แม้การเป็นนักศึกษาทุนนักกีฬาจะมีข้อเสียคือต้องตื่นไปวิ่งแต่เช้ามืดและซ้อมทุกวันก็ตาม แต่นั่นก็ทำให้เธอเป็นคนที่แข็งแรง วิ่งเร็ว และอึดกว่าคนทั่วไป ที่สำคัญคือช่วยแบ่งเบาภาระป้าไปได้มากทีเดียว

ภูวนธรจึงตั้งใจไว้ว่า เมื่อมีรายได้เธอจะต้องตอบแทนบุญคุณป้าให้ได้มากที่สุด ตั้งแต่เริ่มรับราชการเป็นตำรวจเธอจึงส่งเงินให้ป้าใช้ทุกเดือน แม้จะไม่ได้มากมาย แต่ก็ช่วยให้ป้าหายใจหายคอคล่องขึ้นบ้าง

แม้ว่าป้าจะไม่เคยบ่น ไม่เคยเรียกร้องอะไรจากเธอเลย แต่สำหรับภูวนธร ป้าคือคนที่ให้ออกาสเธอได้เรียน ได้มีอนาคต ดังนั้น เธอจะไม่มีวันปล่อยให้ท่านต้องลำบาก ทั้งยังช่วยดูแลลูกสาววัยยี่สิบห้าปีของป้าอีกแรง ซึ่งเธอก็รักและห่วงอีกฝ่ายเสมือนเป็นน้องสาวที่คลานตามกันมา

ร้อยตำรวจเอกภูวนธรเป็นผู้หญิงหน้าตาสวยคม รูปร่างดี สูงโปร่ง กล้ามเนื้อกระชับเพราะผ่านการฝึกหนักมาตลอด ทว่าผิวคล้ำแดดเพราะ

อยู่กลางแจ้งมากเกินไป แต่แม่จะอายุสามสิบสองปีแล้วเธอกลับเคยมีเรื่องรักใคร่แค่ครั้งเดียวเท่านั้น นั่นก็คือสมัยเรียนมหาวิทยาลัย จากนั้นก็ไม่มีใครอีก ไม่ใช่เพราะไม่มีโอกาส แต่เป็นเพราะเธอไม่เคยให้ความสำคัญแก่นั่นเลย

สาววัตรสาวนึ่งกินข้าวผัดที่สั่งมาพาลงเล่นเกมในโทรศัพท์มือถือมาเวลา เธอชอบกินข้าวผัดมาก ถึงขนาดทำเองได้อร่อยไม่แพ้ใคร แต่ก็ไม่ได้ทำกินเองบ่อยนักเพราะขี้เกียจ วัตถุประสงค์ต้องเตรียม กระดาษต้องล้าง สั่งมากินง่ายกว่าเป็นไหนๆ

คืนนี้เธอตั้งใจจะไปฟิตเนสตอนสี่ทุ่ม ช่วงเวลานั้นคนจะน้อยทำให้ออกกำลังกายได้สบายมากกว่า ฟิตเนสที่วันนี้เธอสมัครแบบรายปีเอาไว้ เป็นฟิตเนสแบบโอเพนแอร์ที่ราคาย่อมเยาเมื่อเทียบกับสิ่งที่ได้ ที่สำคัญคือมีโปรตีนเวย์ให้กินแบบไม่อั้นอีกด้วย ทั้งยังเปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง จึงมาออกกำลังกายวันไหนเวลาใดก็ได้ ตอบโจทย์คนชอบออกกำลังกายแบบเธอที่สุด

โดยปกติแล้วชุดที่เธอมักจะสวมตอนออกกำลังกายที่ฟิตเนสคือสปอร์ตบราแต่มีสวมเสื้อวอร์มทับอีกชั้น แต่วันนี้เสื้อตัวนั้นยังไม่แห้ง เสื้อคลุมของหน่วยก็ซิบไม่ดี และไม่ยอมเอามาใช้พรา่เปรื่อ จึงเหลือเพียงสปอร์ตบราตัวสั้นกับกางเกงวอร์มขายาว

หญิงสาวจะใช้เวลาอยู่ที่ฟิตเนสราวๆ สองชั่วโมง เริ่มจากวอร์มร่างกายด้วยการวิ่งบนลู่วิ่งไม่เกินครึ่งชั่วโมง จากนั้นค่อยเข้าสู่โปรแกรมบริหารกล้ามเนื้อ ใช้เครื่องออกกำลังกายต่างๆ อีกประมาณหนึ่งชั่วโมง ต่อด้วยซอกกระสอบทรายอีกเล็กน้อย ก่อนจะปิดท้ายด้วยโปรตีนเวย์หนึ่งแก้วใหญ่ แล้วค่อยกลับไปพักผ่อน

แต่วันนี้ยังไม่ทันได้เริ่มทำตามโปรแกรม ลางสังหรณ์บางอย่างก็แทรกเข้ามาในความคิดของเธอ

ญาณารชชะงักไปเล็กน้อย ก่อนที่เสียงกระซิบเบาๆ ในห้วงความคิดจะทำให้ต้องตัดสินใจเดินย้อนกลับไปที่รถ ทั้งที่เพิ่งมาถึงฟิตเนสได้ไม่ถึงห้านาที

เธอขึ้นมานั่งบนรถแล้วถอนใจยาว

“ให้มันได้อย่างนี้...”

ยังไม่ทันที่เธอจะสตาร์ทเครื่องยนต์ โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นเสียก่อน
ดวงตาคมลึกปรายตามองไปยังหน้าจอ ชื่อที่ปรากฏอยู่ไม่ใช่ใครอื่น
‘หมวดลิน’ หนึ่งในเจ้าหน้าที่ตำรวจในทีมของเธอเอง

1

Fieldwork งานภาคสนาม

มีรายงานแจ้งเข้ามาว่าพลทหารหนุ่มวัยยี่สิบห้าปีเกิดอาการคลุ้มคลั่ง

ทำร้ายร่างกายและจับครอบครัวของอดีตแฟนสาวเป็นตัวประกัน

เบื้องต้นตำรวจในพื้นที่ได้ไปถึงจุดเกิดเหตุแล้ว พร้อมกับทีมสืบสวน
ทั่วไป 3 จากกองบังคับการสืบสวนสอบสวนตำรวจนครบาล พวกเขามา
รับหน้าที่เจรจากับผู้ก่อเหตุ ด้วยเหตุผลว่าอยู่ใกล้ที่เกิดเหตุที่สุด

และที่สำคัญกว่านั้นก็คือ ดูเหมือนพวกเขาจะเป็นทีมที่วางที่สูงสุดในหน่วย

ชายหนุ่มที่ก่อเหตุชื่อ พลทหารอาทิตย์ ทอแสง เขาเดินทางมาหาอดีต
แฟนสาวที่บ้านหลังจากถูกบอกเลิกอย่างเด็ดขาด

ผู้ใกล้ชิดให้ข้อมูลว่า อดีตแฟนสาวพยายามเลิกกับอาทิตย์มาหลาย
ครั้งแล้ว เนื่องจากฝ่ายชายเป็นคนขี้หวง หึงหวงจนเข้าขั้นควบคุมอารมณ์
ไม่ได้ อาการของเขายิ่งหนักขึ้นเมื่อต้องเข้ารับการฝึกในค่ายทหาร ที่ซึ่งมี
กฎระเบียบเข้มงวดและไม่อนุญาตให้ออกนอกค่ายได้ตามใจ

นานวันไปความเครียดจึงเริ่มสะสม บวกกับความระแวง ก่อให้เกิด
ปัญหาทะเลาะเบาะแว้งบ่อยครั้ง บางครั้งก็รุนแรงจนถึงขั้นลงไม้ลงมือ และ
ครั้งล่าสุดมันก็เลยเถิดเกินกว่าจะย้อนกลับไปแก้ไขได้ เพราะอาทิตย์ทำร้าย

ร่างกายแฟนสาวหนักกว่าครึ่งโหน่ง ซึ่งกลายเป็นฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้หญิงสาวตัดสินใจบอกเลิกอย่างเด็ดขาด

คืนนี้อาติศย์ได้รับอนุญาตให้ออกจากค่ายอีกครั้งในรอบหลายเดือน เขาตรงดิ่งมาหาอดีตแฟนสาว หวังจะขอคืนดี แต่สิ่งที่ได้รับกลับเป็นคำปฏิเสธ

จากที่ตั้งใจมาง้อกลายเป็นโกรธจนขาดสติ พ่อแม่ของฝ่ายหญิงพยายามเข้ามาห้าม ทั้งพยายามขับไล่อาติศย์ให้กลับไป แต่สถานการณ์กลับบานปลาย เมื่อพ่อของอดีตแฟนสาวถูกแทงเข้าที่ลำตัวด้วยมีดปอกผลไม้ ก่อนจะจับหญิงสาวเป็นตัวประกัน อาติศย์ตะโกนบอกทุกคนว่าเขาจะพาเธอหนีไปจากที่นี่ ไม่ว่าจะต้องทำอย่างไรก็ตาม

แม่ของอดีตแฟนสาวอาศัยจังหวะซุลมุนหนีออกจากบ้าน เธอแทบไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำว่าตัวเองวิ่งออกมาได้อย่างไร หัวใจเต้นระรัว ความกลัวมีมากเกินไปจนขาทั้งสองข้างแทบจะไร้เรี่ยวแรง แต่เธอไม่มีเวลามัวลังเล รีบตรงไปเคาะประตูบ้านของเพื่อนบ้านที่อยู่ติดกัน ก่อนจะแจ้งตำรวจ

ไม่นานหน้าบ้านก็เต็มไปด้วยรถตำรวจ แสงไฟไซเรนสีแดงนำเงินหมุนวนอยู่ในความมืด บรรยากาศหนักอึ้งขึ้น ราวกับกำลังบีบคั้นให้ทุกคนต้องกลั้นหายใจ ขณะที่ภายในบ้าน ความตึงเครียดพุ่งสูงขึ้นทุกวินาที

พลทหารอาติศย์ยืนนิ่ง ดวงตาที่เคยแข็งกร้าวสะท้อนความลังเลออกมา เพียงชั่วครู่เมื่อได้ยินเสียงไซเรน

“พี่ไม่ได้อยากให้มันเป็นแบบนี้...” เขาพึมพำเสียงแผ่ว

เขาไม่ได้ตั้งใจให้เรื่องมันบานปลายขนาดนี้ ไม่ได้คิดว่าจะมาถึงจุดที่มีตำรวจล้อมบ้าน และพ่อของแฟนสาวต้องนอนหายใจระรวยอยู่ที่พื้น

ขณะที่หญิงสาวซึ่งถูกจับเป็นตัวประกันได้แต่ยืนร้องไห้ ตัวสั่นสะท้าน ดวงตาที่มองพ่อของตัวเองนอนตัวเปื้อนเลือดเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น

อยู่ๆ อาติศย์ก็พูดเสียงแข็งกระด้าง มือที่กำมีดแน่นขึ้นเล็กน้อย ขณะที่สายตายังคงเต็มไปด้วยแรงกดดัน

“เป็นเพราะน้องคนเดียว ถ้าน้องยอมคืนดีกับพี่แต่แรกก็คงจบแล้ว”

เขาไม่มีทางเลือก หรืออย่างน้อยก็คิดว่าตัวเองไม่มีทางเลือกแล้ว ในหัวมีเพียงเสียงของอารมณ์ที่สั่งให้เขาทำอะไรสักอย่าง ถ้าแฟนสาวไม่รักเขาแล้ว เขาก็จะทำให้เธอรักใคร่ไม่ได้อีก เขาแค่ต้องลงมือทำให้เธอหายไปตลอดกาล จากนั้นเขาอาจจะจบเรื่องนี้ด้วยตัวเอง

แต่ก่อนที่เขาจะตัดสินใจทำอะไรลงไป เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นจากหน้าประตูห้องครัว น้ำเสียงนั้นราบเรียบนุ่มนวล แต่ก็เต็มไปด้วยความหนักแน่นมั่นคงราวกับเป็นน้ำเสียงที่ถูกกลั่นกรองมาเป็นอย่างดี

“คุณอาทิตย์... เรามาคูยกกันก่อนดีไหม”

เสียงนั้นมาพร้อมกับร่างออรชรของตำรวจหญิงในชุดนอกเครื่องแบบมัดผมรวบสูง หล่อนค่อยๆ ก้าวเข้ามาช้าๆ ยกมือทั้งสองข้างขึ้นในท่าที่แสดงให้เห็นว่าไม่มีอาวุธ แสงไฟในบ้านส่องให้เห็นใบหน้าที่ดูนิ่งสงบ แม้อยู่ในสถานการณ์ที่ตึงเครียด

หญิงสาวคือ **ร้อยตำรวจโทสุมิตรา จิรณัยกุล** หรือที่คนในทีมเรียกว่า **‘หมวดมิมิ’** รองสารวัตรคนใหม่ของทีมสืบสวนทั่วไป 3 หล่อนเข้ามาเพียงลำพัง ไม่มีอาวุธ ไม่มีเสื้อเกราะกันกระสุน ไม่มีท่าที่ข่มขู่ เพราะไม่ได้เข้ามาเพื่อจับกุม แต่มาเพื่อเจรจา

สุมิตราไม่ใช่ตำรวจธรรมดา หล่อนมีดีกรีด้านอาชญวิทยา¹ โดยตรง ซึ่งเป็นหลักสูตรที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมอาชญากร และแนวทางการสืบสวนที่อิงจากจิตวิทยามนุษย์

หล่อนเคยทำงานในประเทศไทยระยะหนึ่ง ก่อนจะได้รับโอกาสไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโทที่อเมริกา สาขาการวิเคราะห์พฤติกรรมมนุษย์ และที่นั่นก็ทำให้หล่อนได้เข้าร่วมการฝึกฝนและทำงานกับหน่วยข่าวกรองด้านอาชญากรรมของสหรัฐฯ (CIA) ในทีมที่ดูแลคดีเกี่ยวกับอาชญากรรม

¹ อาชญวิทยา (Criminology) เป็นสาขาวิชาที่เน้นศึกษาสาเหตุของการกระทำความผิดของอาชญากร

ไซเบอร์และการก่อการร้ายโดยตรง

กระทั่งปีนี้ สุมิตราในวัยสามสิบสี่ปีได้ตัดสินใจทำเรื่องขอย้ายกลับมาเมืองไทย และถูกส่งมารับตำแหน่งรองสารวัตรในทีมสืบสวนทั่วไป 3 ดังนั้นงานนี้หล่อนจึงเป็นคนเหมาะสมที่สุดที่จะเข้ามาเจรจา

“เรามาหาทางออกกัน เรารู้ว่าคุณไม่ได้ตั้งใจ”

น้ำเสียงของตำรวจสาวยังคงนุ่มนวล หล่อนเกลี้ยกล่อมพร้อมกับก้าวเข้าไปอีกนิด ดวงตาเรียวสวยจับจ้องไปที่ชายหนุ่มตรงหน้าเพื่อสังเกตทุกการเปลี่ยนแปลงของเขา

อาทิตย์เริ่มหายใจถี่ขึ้น ใบหน้าเครียดตึงจนกล้ามเนื้อกระตุก คิ้วขมวดแน่น ริมฝีปากเส้นเล็กน้อย ดวงตาเบิกกว้างเหมือนคนที่กำลังคิดหาทางหนีที่ไล่ สับสน กระวนกระวาย และเต็มไปด้วยแรงกดดัน

เห็นดังนั้นสุมิตราจึงหยุดเดิน

“ไม่! ผมไม่อยากเข้าคุก เพราะถ้าถูกจับ ผมต้องไปศาลทหาร!”

เสียงตะโกนของอาทิตย์ดังสะท้อนทั่วห้อง ร่างสูงกำด้ามมีดแน่น ปลายมีดสั้นตามแรงอารมณ์ที่ปั่นป่วน

สุมิตราหนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะสบตาเขาอย่างจริงจัง

“มันยังมีทางออกอยู่” หล่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ไม่ใช่เสียงขู่ ไม่ใช่คำสั่ง แต่เป็นคำพูดของคนที่กำลังพยายามหาทางออกให้จริงๆ หล่อนยิ้มด้วยสีหน้าเป็นมิตรเพื่อช่วยปลอบให้เขาใจเย็นลง

“อย่างน้อยก็พาคนเจ็บไปรักษาก่อนดีไหม”

“ไม่! ออกไปให้หมด เอรธตำรวจออกไปด้วย ไม่อย่างนั้นผมจะแทงเธออีกคน!”

เขาตะคอกด้วยเสียงที่เต็มไปด้วยความกดดัน ก่อนจะขยับปลายมีดมาจี้ที่ลำคอของหญิงสาวในอ้อมแขน ทำเอาเจ้าตัวถึงกับสะดุ้ง ร่างลั่นเท้าน้ำตาไหลอาบแก้ม เธอพยายามจะกลั้นเสียงสะอื้น แต่ความหวาดกลัวทำให้ตัวสั่นอย่างควบคุมไม่ได้

สุมิตราสังเกตเห็นถึงความเครียดที่พุ่งสูงขึ้นของอีกฝ่าย หล่อนสุด
ลมหายใจเข้าช้าๆ ยอมทำตามคำขู่แต่โดยดี

“ได้ เราจะทำตามที่คุณบอก” หล่อนบอกพร้อมกับค่อยๆ ก้าวถอยหลัง
ออกจากห้องครัวอย่างระมัดระวัง ด้วยคิดว่าก่อนอื่นคงต้องลดแรงกดดันลง
ก่อน ต้องทำให้เขาคลายความเครียดมากกว่านี้

เมื่อพ้นประตูห้องครัว หล่อนก็รีบกดวิทยุสั่งการให้ดับไฟไซเรน
ทั้งหมดทันที ก่อนจะหันไปสั่งให้ตำรวจอีกสองนายเฝ้าด้านในไว้

สุมิตราก้าวออกมาด้านนอกด้วยสีหน้าเคร่งขรึม คิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน
แทบเป็นปม สถานการณ์ในนั้นไม่ได้ง่าย การเริ่มงานวันแรกของหล่อนดูทำ
จะหนักกว่าที่คิด คนร้ายดูคลุ้มคลั่งเหมือนมีบางอย่างรบกวนจิตใจจนอยู่
ไม่สุข

จากประสบการณ์ การเจรจาในสถานการณ์แบบนี้มักจะไม่น่าจบลงด้วยดี
ตำรวจสวมองออกกว่าผู้ก่อเหตุเครียดมากจนควบคุมตัวเองไม่ได้ ดูคล้ายคน
ที่มีอาการทางจิตแต่ไม่เคยเข้ารับการรักษา

ไม่นาน **สิบตำรวจเอกคณิน วิสามงคล** หรือ ‘หมู่มหิ’ คนในทีม
เรียกลูกพี่หิ ตำรวจหนุ่มวัยสามสิบหกปีรูปร่างผอมเพรียวก็เข้ามารายงานว่
ตอนนี้หน่วยอรินทราช 26² กำลังเดินทางมาแล้ว หากเจรจาไม่ได้ก็ต้องเข้า
จับกุม เนื่องด้วยคนร้ายมีตัวประกันและยังมีคนเจ็บอยู่ในการควบคุม

คณินเป็นอดีตนักข่าวอาชญากรรม แต่ปัจจุบันทำงานร่วมกับอาณัติ
มาแล้วสองปีเต็ม ถือเป็นหนึ่งในสมาชิกคนสำคัญของทีม

สาเหตุที่เรียกว่า ‘ลูกพี่หิ’ เพราะเขามีเครือข่ายข่าวสารมากมาย มี

² อรินทราช 26 เป็นหน่วยตำรวจที่มีความเชี่ยวชาญการใช้อาวุธและยุทธวิธีพิเศษ
(Special Weapons And Tactics หรือ S.W.A.T.) สังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
มีขีดความสามารถในการปฏิบัติการพิเศษต่อภัยคุกคามที่เป็นอาชญากรรมและการ
ก่อการร้าย ด้วยการแย่งชิงตัวประกัน การจับกุม ฯลฯ ตามแนวการบริหารวิกฤติการณ์

เพื่อนในหลายวงการ ทั้งนักข่าว ตำรวจ ทหาร นักเลงในโลกใต้ดิน และ นักการเมือง เขาเคยขายข่าววงในให้เพื่อนนักข่าวเพื่อแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ แต่ถูกอดีตหัวหน้าจับได้ สุดท้ายจึงโดนตั้งย้ายมาอยู่ที่นี้

เมื่อได้ยื่นการรายงาน ใบหน้าของสุมิตราก็ตึงเครียดยิ่งกว่าเดิม หล่อนไม่อยากให้สถานการณ์ไปถึงขั้นนั้น คนร้ายไม่ได้ตั้งใจเป็นอาชญากร ตั้งแต่แรก เขาเป็นแค่คนที่สติแตกเพราะความเครียดและความกดดัน ทั้งยังมีความรุนแรงทางอารมณ์และสภาวะจิตที่ไม่มั่นคงเป็นตัวเร่งให้เหตุการณ์บานปลาย ถ้าหากเขาได้รับการช่วยเหลือมากกว่านี้ เขาคงไม่มาถึงจุดนี้

“และตอนนี้เราก็เพิ่งได้ข้อมูลใหม่ครับ”

เสียงของคณินดังหล่นออกจากความคิด

“ผมให้เพื่อนที่เป็นทหารช่วยหาข้อมูลให้ พลทหารอาทิตย์เคยถูกลงโทษทางวินัยในค่ายทหาร เขาลักลอบออกนอกค่ายหลายครั้ง และมีประวัติฝ่าฝืนคำสั่ง”

สุมิตราได้ฟังก็ขมวดคิ้ว ข้อมูลนี้ช่วยให้หล่อนเข้าใจสถานการณ์ได้ชัดเจนขึ้น ไม่แน่ว่าการถูกลงโทษในค่ายอาจเป็นตัวกระตุ้นให้เขามีอารมณ์รุนแรง

“ตอนนี้สารวัตรไนต์กำลังดูแฟ้มประวัติที่เพิ่งได้มาอยู่ครับ” คณินกล่าว

เสริม

สุมิตราแสดงสีหน้าแปลกใจปนตื่นเต้นออกมา

“สารวัตรมาด้วยเหวออะ” หล่อนถามออกไปตามตรง ด้วยคิดว่าวันนี้คงไม่มีโอกาสได้พบหน้าหัวหน้าทีมคนนั้นแล้ว เพราะตารางประชุมของอีกฝ่ายแน่นเอียดตั้งแต่เช้า แต่ดูเหมือนว่าสถานการณ์คืบหน้าจะทำให้ทั้งคู่ได้เจอกันเร็วกว่าที่คิด

“ครับ กำลังคุยกับหมวดสินอยู่”

คณินตอบ พลางเหลือบมองไปยังอีกฟากของถนนหน้าบ้าน ที่ซึ่งมี

กลุ่มคนสองสามคนกำลังจับกลุ่มคุยกันด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

สมิตราไม่รอช้า รีบสาวเท้าเดินตรงไปทางนั้นทันที และทันทีที่เห็น ร้อยตำรวจเอกภูธรที่เพิ่งมาถึงที่เกิดเหตุได้ไม่นาน หล่อนก็อดไม่ได้ที่จะ ขมวดคิ้วแน่น ไม่ใช่เพราะหัวหน้าทีมมาช้ากว่าคนอื่นฯ หล่อนเข้าใจดีว่าอีกฝ่าย ออกเวอร์ไปแล้ว แต่เป็นชุดที่อีกฝ่ายสวมต่างหาก

สปอร์ตบราสีเข้ม กางเกงวอร์ม และเสื้อคลุมของหน่วยสืบสวน นครบาลที่สวมทับไว้แต่ไม่ได้รัดซิป เผยสัดส่วนชวนมอง ไม่ว่าจะเป็นเนินเนื้อ แน่นๆ หรือร่องสืบเอ็ดตรงหน้าท้อง สมิตราพลันเกิดความรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา แต่กระนั้นหล่อนก็ใช้เพียงสายตาอันหนึ่งส่งบมองสำรวจสารวัตรหัวหน้าทีม โดยไม่พูดอะไร

ความเงียบที่ไม่ได้มีคำพูดใดๆ ทำให้ภูธรรู้สึกประหม่าอย่าง ประหลาด เธอตั้งสาบเสื้อคลุมเข้าหากันโดยอัตโนมัติ พยายามปิดบังส่วนว่า ส่วนโค้งของตัวเอง

ต้องโทษชิปเจ้ากรรมที่ดันมาเสียเอววันนี้ ภาพของเธอในตอนนี้นิ่งดู ไม่ค่อยสมกับเป็นสารวัตรที่เคร่งขรึมเอาการเอางานเหมือนทุกที แม้จะมีป้ายห้อย ของตำรวจสายสืบ วิทยุสื่อสาร และสายสะพายเป็นครบชุดตามด้วยก็ตาม

ทั้งสองสบตากันนิ่ง ในแวตามีความอึดอัดใจบางอย่างที่ไม่ได้เอ่ย ออกมา แต่ยังไม่ทันที่ใครจะได้พูดอะไร เสียงจากวิทยุสื่อสารของทั้งคู่ก็ดังขึ้น เสียก่อน

“ทุกหน่วยโปรดทราบ ตอนนี้คนร้ายหนีไปทางหลังบ้านแล้ว! เขาพกอาวุธไปด้วย ร้อยเวรกำลังไล่ตาม”

เสียงรายงานจากวิทยุสื่อสารดังขึ้นอย่างเร่งด่วน

ภูธรรีบถามกลับทันที

“ตัวประกันเป็นยังไงบ้าง”

“ตัวประกันปลอดภัยดีครับ เธอแค่ตกใจ ผังคนจับก็ยังมีสติดี”

ทีมปฐมพยาบาลเข้าไปในบ้านทันที ทว่าภูธรกลับถอดเสื้อคลุม

ออกแล้วพาดมันไว้กับกระจกข้างของรถยนต์ ก่อนทำท่าจะวิ่งไปอีกทาง

“สารวัตร จะไปไหนครับ”

ร้อยตำรวจโทสิน บุญโต หรือที่ทุกคนเรียกกันว่า ‘**หมวดสิน**’ ตำรวจหนุ่มฝีมือดีของทีมเฝ้าระวังอย่างตลกโปกฮา

“มันน่าจะหนีไปทางตลาดนัด ไปกันเร็ว!”

ภูวนาธรหันกลับมาตอบ ไม่รอให้ใครพูดอะไร เธอก็ออกตัววิ่งนำไปก่อนทันที

คนร้ายใช้ความแข็งแรงจากการฝึกทหารปืนกำแพงหลบหนีออกจากตัวบ้านเข้าไปในย่านชุมชน ซึ่งอยู่ห่างจากบริเวณนั้นไม่ถึงหนึ่งกิโลเมตร ในย่านนั้นมีตลาดนัดกลางคืนแห่งหนึ่ง

แต่เวลานี้ตึกแล้ว คนในตลาดนัดจึงบางตา ส่วนใหญ่เป็นพ่อค้าแม่ค้าที่ยังเก็บร้านไม่เสร็จ โต๊ะวางของยังไม่ถูกรื้อถอนออก ทำให้มีสิ่งกีดขวางมากมาย

ภูวนาธรรอคอยความว่องไววิ่งมาดักจนเจอกับคนร้ายที่ด้านหน้าทางเข้าตลาดพอดี เขาเห็นเธอห้อยป้ายตำรวจสืบสวน สวมสายเก็บปืนกับวิทยุ ก็รู้ทันทีว่าเป็นตำรวจ จึงยิ่งเร่งฝีเท้าหนี เมื่อวิ่งผ่านร้านขายเสื้อผ้าก็ดึงราวแขวนเสื้อผ้าของร้านค้าให้ล้มระเนระนาด ตั้งใจสร้างสิ่งกีดขวางชะลอความเร็วของผู้ติดตาม

ภูวนาธรเดาว่าอาทิตยตั้งใจมาที่นี่เพื่อว่ายน้ำหลบหนี ด้วยด้านหลังของตลาดนัดแห่งนี้เป็นลำคลอง หากคิดจะหลบหนีก็คงต้องใช้ทางนี้เท่านั้น จึงจะหนีพ้น

คนในตลาดเริ่มแตกตื่นเมื่อเห็นคนวิ่งไล่ล่ากันอย่างเอาเป็นเอาตาย ยิ่งเห็นใบมีดในมือของชายคนร้ายสะท้อนกับแสงไฟในตลาดเสียงคนร้องด้วยความตกใจยิ่งดังมากขึ้น บางคนอยู่ไกลก็สะดุ้งว่าเกิดอะไรขึ้น ขณะที่บางคนก็รีบหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาบันทึกภาพเหตุการณ์ด้วยสีหน้าอยากรู้ อยากเห็น

ทั้งสองวิ่งตามมาจนถึงโซนอาหาร ทางเดินของโซนนี้เปียกชุ่มไปด้วย น้ำล้างอุปกรณ์จากร้านอาหารต่างๆ ทั้งยังคงมีกลิ่นอาหารลอยคลุ้งไปทั่วบริเวณ เมื่อเห็นว่าตำรวจสาววิ่งตามมาอย่างไม่ลดละ คนร้ายก็ผลักกล่อง กระดาษกับกล่องโฟมที่ตั้งอยู่ระหว่างทางเดินให้ล้มลงอย่างต่อเนื่อง

แต่แล้วจังหวะหนึ่งเขาก็พลาด ด้วยมัวแต่หันหลังมามองภูมิลักษณ์ ที่กระโดดข้ามกล่องต่างๆ อย่างคล่องแคล่ว เขาเหยียบบนน้ำบนพื้นจนลื่นล้มลง หน้าร้านน้ำป่นร้านดังในย่านนั้น

ภูมิลักษณ์เตรียมเข้าไปประชิดตัว แต่คนร้ายกลับหันไปจับแม่ค้าร้าน น้ำป่นที่นั่งหลบอยู่ข้างถังน้ำแข็งมาเป็นตัวประกัน

ทั้งสองเผชิญหน้ากันในสถานการณ์ตึงเครียด คนร้ายใช้มือหนึ่งรัดคอ ของแม่ค้า ข้างที่ถือมีดปลายแหลมยกขึ้นจ่อใกล้ลำคอ แววดาตุกร้าวแดงก่ำ ด้วยความเคร่งเครียด เขามองมาทางเธออย่างลนลาน

ภูมิลักษณ์จำต้องรีบกดวิทยุแจ้งสถานการณ์

“คนร้ายจับผู้หญิงเป็นตัวประกัน อยู่ตลาดนัดนมเบอร์วันในโซนอาหาร ขอกำลังสนับสนุนด้วย”

ผ่านไปไม่ถึงนาทีสุมิตรกับวชิรก็วิ่งตามมาถึงตลาด พวกเขาแยกกัน ปิดเส้นทางหลบหนีโดยไม่ให้คนร้ายรู้ตัว ด้วยเกรงว่าจะเป็นการบีบคั้นมากเกินไป อีกทั้งรอบบริเวณก็มีประชาชนที่ไม่เกี่ยวข้องอยู่มาก ทั้งยังไม่เกรงกลัว คนร้าย นอกจากยกโทรศัพท์มือถือขึ้นบันทึกภาพเคลื่อนไหวแล้ว บางคน ยังไลฟ์สด เป็นสถานการณ์ที่ชวนให้ปวดหัวเสียจริง

ภูมิลักษณ์เผชิญหน้ากับคนร้ายสุดลมหายใจลึก พยายามรวบรวมสติ ก่อนเฝ้าด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“ฉันรู้ว่านายเครียดมาก” เธอพูดอย่างช้าๆ “แต่ต้องมีวิธีอื่นที่ไม่ใช่แบบนี้”

พลทหารหนุ่มตวัดสายตามองเธอ แวุดายังคงเต็มไปด้วยความ เคร่งเครียด

“ไม่มีอะไรต้องคุย ฉันต้องการหนี!”

“นายหนีมาได้แล้ว”

ภูฏานธรรยยังคงพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล พยายามทำให้เย็นใจให้มากที่สุด ทั้งที่ลึกๆ เธอเองก็หัวใจ กลัวว่าเขาจะสติแตกอีกครั้ง นอกจากนั้นเธอยังเห็นบางสิ่งที่อยู่กับเขา มันเป็นบางอย่างที่คนทั่วไปไม่อาจมองเห็น

เงาดำตะคุ่มคล้ายควันสีดำวนเวียนอยู่รอบๆ ตัวของนายอาทิตย์ เงาดำรางๆ นั้นมีรูปร่างคล้ายกับคน ดวงตาโหลลึกแดงฉาน ปากใหญ่ฉีกยิ้มกว้าง ไร้ซี่ฟัน และมีลิ้นยาวเป็นคืบ มันเกาะที่หัวไหล่และเลียใบหน้าของเขเป็นครั้งคราว รวากับกำลังกลืนกินจิตวิญญาณของเขาเข้าไปทีละนิด

ทว่าเมื่อต้องเผชิญหน้ากับภูฏานธรร มันก็ยิ่งเกาะตัวของเขาแน่นขึ้น เหมือนมันหวาดกลัวเธอ หรืออีกนัยคือ มันกำลังหวาดกลัวสิ่งที่อยู่ใกล้กับเธอในเวลานี้

“เราทั้งคู่ก็เหนื่อยแล้ว นายจะหนีต่อไปทั้งที่หมดแรงแบบนี้หรอ” ตำรวจสาวเว้นจังหวะ ก่อนจะเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงเป็นธรรมชาติ “พักดื่มน้ำก่อนดิใหม่”

ดวงตาของอาทิตย์ไหววูบไปชั่วขณะเมื่อได้ยินเธอพูดอย่างนั้น

ภูฏานธรรเหลือบมองแผงขายน้ำปั่นที่ตั้งอยู่ไม่ไกล ก่อนหันมาสบตากับหญิงสาวที่ยืนตัวลั่นอยู่ในอ้อมแขนของชายหนุ่มที่ถือมีด

“น้องสาว” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร “พี่ชื่อน้ำลึกกระป๋องนะ”

แม่ค้าสาวพยักหน้าเบาๆ ไม่กล้าปริปากเปล่งเสียง

เมื่อได้รับอนุญาตภูฏานธรรจึงค่อยๆ ก้าวไปหยิบกระป๋องน้ำอัดลมเย็นเฉียบในถังโฟมออกมา ดึงห่วงโลหะเปิดกระป๋องแล้วยกขึ้นดื่มให้ชุ่มคอ จากนั้นก็พ่นลมออกทางปากเบาๆ

เธอเสริมทำท่าทางสดชื่นแบบเกินจริง ก่อนจะหันไปทางอาทิตย์แล้วชูอีกกระป๋องให้เห็น

“นายเอาสักหน่อยไหม”

คนร้ายเฝ้าปากแน่น ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ ดวงตากวาดมองรอบตัวอย่างระแวดระวัง

ญาณธรรสสังเกตเห็นว่ามือข้างที่ถือมีดกำแน่นกว่าเดิม นั้นแสดงให้เห็นว่าเขากำลังลังเล และที่สำคัญ อาการกระสับกระส่ายที่เพิ่มขึ้นบ่งบอกว่าเขากำลังประเมินสถานการณ์

นี่อาจเป็นช่องว่างที่เธอรออยู่ และเป็นหนทางจะทำให้เงาดำนั้นถอยห่างจากเขาชั่วคราว

“จริงๆ ไม่ได้มีใครอยากทำร้ายนายหรอกนะ” ญาณธรรเอ่ยเสียงเรียบ ขณะค่อยๆ ก้มตัววางกระป๋องน้ำอัดลมที่ตนเพิ่งดื่มลงที่พื้น ใช้โอกาสนี้ก้าวเข้าไปใกล้อีกก้าว

อาทิตย์จ้องเธอเหม็ง มือที่ถือมีดกระชับแน่นขึ้นอย่างกตัญญู ทั้งจากคนตรงหน้าและผู้คนรอบๆ บริเวณที่ปักหลักถ่ายคลิบเหตุการณ์กันมากขึ้น ไม่ได้สนใจเลยว่าสถานการณ์ที่เป็นอยู่ตึงเครียดแค่ไหน

“แกมีปืน แกเป็นตำรวจ” เขากัดฟันพูด แม้คนตรงหน้าจะเป็นผู้หญิง ทั้งยังสวมเพียงสปอร์ตบรากับกางเกงวอร์ม แต่คนที่เคยฝึกทหารมารู้ดีว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดา

“ก็ได้ๆ ฉันจะไม่ใช้ปืน”

ญาณธรรพูด ก่อนจะค่อยๆ เลื่อนมือไปหยิบปืนจากสายสะพายออกมา เธอปลดแมกซีนของปืนออก แล้ววางมันลงกับพื้นอย่างช้าๆ จากนั้นก็เตะแมกซีนออกไปให้ไกลตัวเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ

“ปล่อยตัวประกันเถอะ” เธอเว้นจังหวะเล็กน้อย ก่อนพูดต่อ “แต่ถ้านายต้องการตัวประกันจริงๆ เอาฉันไปแทนก็ได้”

อาทิตย์ชะงัก เขากอดคอแมกซีนแน่นขึ้น แต่แรงที่เคยมั่นคงกลับเริ่มแผ่วลง ปลายมีดในมือสั่น ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะความเครียด หรือถูกความอ่อนแรงเล่นงาน

แต่ญาณธรรมองปราดเดียวก็รู้ว่าเขากำลังบาดเจ็บ

“นายเจ็บบ่อยไม่ใช่เธอ” เธอพูดขึ้นอย่างไม่รีบร้อน แต่กดดันให้เขาคิดตาม “ตอนลืมนี่ไปเมื่อไหร่ ฉันเห็นว่านายขาเจ็บบ่อย...”

เธอมองหน้าเขาหนึ่งๆ

“ถ้าหนีสอนนี้ นายจะไปได้แค่ไหน ฉันว่าเราหาทางออกด้วยกันดีไหม”

สารวัตรสาวว่าพลางหยิบน้ำอัดลมอีกกระป๋องขึ้นมา พึมพำเบาๆ สองสามคำก่อนจะวางมันลงบนพื้น แล้วผลักกระป๋องน้ำอัดลมให้กลิ้งไปทางผู้ก่อเหตุ อาศัยจังหวะนี้ก้าวเข้าหาอีกฝ่ายอีกนิด เสียงกระป๋องกระทบพื้นปูนดังก๊อ๊กๆ แล้วเสียงบลม เมื่อมันหยุดลงตรงหน้าชายหนุ่มพอดี

“ไม่เป็นไร แค่น้ำอัดลม”

ขณะอยู่เฉยๆ ธารก็เหลือบไปเห็นสุมิตรากับวณิที่หลบอยู่อีกมุมพอดี

“ถ้าอ่อนแรงแบบนี้ หนียังไงก็ไปได้ไม่ไกล ว่าไหม” เธอว่าพร้อมกับยกมือทั้งสองข้างขึ้นมาให้อีกฝ่ายเห็นว่าไม่มีอะไร

อาทิตย์เหลือบมองกระป๋องน้ำที่อยู่แทบเท้าเพียงแวบเดียว สิ้นหน้าเคร่งเครียด เขาคงกระหายน้ำ แต่ก็ยังไม่ยอมวางมีดลง และแทนที่จะหยิบเอง เขากลับสั่งให้ตัวประกันก้มลงไปหยิบมันขึ้นมาให้แทน

แวตาดูดันเลื่อนกลับมาจ้องตำรวจสาวเช่นเดิม เขาไม่กะพริบตาแม้แต่ครั้งเดียว คงกลัวว่าเธอจะเล่นตลกตลก แอบส่งสัญญาณให้คนอื่นเข้ามาจับกุม แม้สองมือของเธอยังคงยกขึ้นแสดงความบริสุทธิ์ใจก็ตาม

ในเมื่อผู้ก่อเหตุระแวงขนาดนี้ ธารน่าจะรู้ตัวว่าเธอไม่มีทางเข้าไปประชิดตัวได้ง่ายๆ แต่ก็เชื่อว่าไม่มีวิธีอื่น

ทันทีที่แม่ค้าหยิบกระป๋องน้ำอัดลมขึ้นมา นางดำนั่นก็มีท่าที่ต่างออกไป มันผงะถอยห่างจากอาทิตย์ชั่วขณะราวกับหวาดกลัวบางสิ่ง สารวัตรสาวจึงอาศัยจังหวะนี้เบี่ยงเบนความสนใจ เธอจงใจเบิกตากว้าง แสดงสีหน้าเหมือนเห็นอะไรบางอย่างด้านหลังของเขา

แผนได้ผล อาทิตย์เผลอเหลือบไปมองตามสัญญาณตาธาร และในเสี้ยววินาทีที่เขาคลายความระแวง ธารก็พุ่งเข้าหาเขาเต็มแรง

ร่างของเธอเคลื่อนเข้าไปประชิดในพริบตา มือหนึ่งกระชากตัวแม่ค้ำ ที่ก้มตัวให้ล้มลงพื้นระยะอันตราย อีกมือหนึ่งบิดแขนข้างที่ถือมีดออกไป

อาทิตย์พยายามเหวี่ยงกลับทันที แต่ญานาธรรักหลบได้ เธอเบี่ยงตัว หลบไปด้านหลัง ตวัดปลายเท้าไปยังข้อมือของเขาอย่างแม่นยำ มีดคมกริบ ร่วงหล่นลงพื้น ก่อนที่ญานาธรรจะใช้แรงทั้งหมดจับแขนเขาแล้วทุ้มลงกับพื้น อย่างรวดเร็ว ร่างของอาทิตย์ถูกเหวี่ยงลงพื้นเสียงดัง พร้อมกับที่เงาดำลึกลับ สลายหายไปในช่วงพริบตา

สุมิตรากับวาคินที่รอจังหวะอยู่แล้วไม่รอช้า รีบพุ่งเข้ามาช่วยทันที ทั้งคู่ กดร่างของอาทิตย์ลงกับพื้น ตรึงแขนทั้งสองข้างไว้ ก่อนจะสวมกุญแจมือจน แน่น

ญานาธรรีบเข้าไปประคองแม่ค้ำที่ล้มอยู่ที่พื้น โชคดีที่อีกฝ่ายไม่เป็นอะไรมาก มีเพียงอาการตึ่นกแล้วและแผลถลอกที่หัวเข่าเท่านั้น

เมื่อคนร้ายถูกจับสวมกุญแจมือ เจ้าหน้าที่ทั้งสามก็ผ่อนลมหายใจ เฮือกใหญ่ออกมา ในที่สุดสถานการณ์ก็จบลงเสียที ท่ามกลางเสียงของ ประชาชนรอบๆ ที่ดังขึ้นแข็งเซ่

หลายคนพูดถึงความเก่งกาจของสารวัตรสาว และแน่นอนว่าอีกไม่นานคลิปเหตุการณ์นี้คงกลายเป็นกระแสในโซเชียลมีเดีย

2

The Fitness Cop สารวัตรฟิตเนส

เสียงไซเรนเรียบลงพร้อมกับบรรยากาศรอบตัวที่ค่อยๆ คืบสู่ความสงบ หลังจากการวิ่งไล่ล่าคนร้ายผ่านซอยเล็กซอยน้อยในย่านตลาดนัดจบลงด้วยการจับกุมสำเร็จ

“สารวัตรรู้ได้ไงครับว่าคนร้ายจะหนีไปทางตลาด” วศินเอ่ยถามอย่างสนใจ ขณะที่สารวัตรหญิงหัวหน้าที่มั่งพักเหนื่อยเสียบๆ อยู่ท้ายรถกระบะตำรวจ เขาอายุมากกว่าเธอสองปี แต่สนิทกันที่สุดเพราะออกภาคสนามด้วยกันบ่อยๆ

“สัญชาตญาณนะ” ภูวนาธรตอบพร้อมกับยกไหล่

“แล้วสารวัตรรู้ได้ไงครับว่าคนร้ายจะยอมตีมน้ำ”

วศินยังไม่หายข้องใจ เพราะทันทีที่คนร้ายเห็นกระป๋องน้ำอัดลมที่กลิ้งมาหยุดตรงหน้า ท่าทางเขาก็เปลี่ยนไปทันที

“เพราะวิ่งมาไง คนร้ายก็ยังคงเป็นคน เห็นสิ่งเร้าต่างๆ ยังไงก็ต้องรู้สึกคล้อยตาม” ภูวนาธรตอบเสียงเรียบ แม้จะมองเป็นเรื่องปกติ แต่หลายครั้งที่มึนคิดตีวนแบบนี้ ก็ได้ไหวพริบและลางสังหรณ์ของเธอช่วยคลี่คลายสถานการณ์

ขณะที่ทั้งสองกำลังสนทนากัน คณินก็เดินเข้ามาสมทบ เขามอง
 ญาณธรด้วยรอยยิ้มก่อนจะแซว

“สารวัตรก็เลยดื่มน้ำโซร์คนร้ายสินะครับ ทั้งที่ไม่ชอบดื่มน้ำอัดลม”

คณินเองก็อายุมากกว่าญาณธร แต่ด้วยตำแหน่ง อย่างไรเขาก็ต้องให้
 ความเคารพเธอ

ญาณธรมองเขาด้วยหางตา

“ฉันดื่มเพราะคอแห้งจริงๆ ต่างหาก” เมื่อกล่าวจบเธอก็รีบบางอย่าง
 ขึ้นมาได้ “จริงสิ ยังไม่ได้จ่ายค่าน้ำเลย”

ญาณธรลงจากท้ายรถแล้วเดินไปทางรถพยาบาลที่แม่ค้าร้านน้ำปั่น
 กำลังทำแฟลที่หัวเข่าอยู่ เมื่อหันมาเห็นว่าใครเดินมา สีหน้าของแม่ค้าสาว
 ก็เปลี่ยนไป หล่อนมองสารวัตรสาวด้วยสายตาอ่อนหวาน แววตาเหมือน
 นางเอกในซีรีส์เกาหลีที่มองพระเอกอย่างตกหลุมรักไม่มีผิด

“น้องแม่ค้า เป็นไงบ้างคะ ขอโทษนะที่ถือวิสาสะหยิบน้ำของร้านไปกิน
 แถมยังส่งให้คนร้ายกินอีก น้องคิดค่าน้ำทั้งหมดมาได้เลยนะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ไม่ต้องจ่าย แล้วพี่สารวัตรก็มากินน้ำที่ร้านหนูได้ฟรี
 ตลอดชีวิตเลยนะคะ”

ญาณธรอ้าปากค้าง ก่อนจะก้มหัวให้อีกฝ่าย

“ขอบคุณนะ แต่พี่เกรงใจนะ”

แม่ค้าหัวเราะเบาๆ แววตายังเต็มไปด้วยความซาบซึ้ง

“อย่างนั้น จะว่าอะไรไหมคะถ้าหนูจะขอเซลฟี่กับพี่สารวัตรสักหน่อย”

อีกมุมหนึ่งของตลาด ร้อยตำรวจโทสุมิตรา รองสารวัตรของทีมก็ยืน
 มองเหตุการณ์อยู่เงียบๆ มาตลอด หล่อนมองภาพตรงหน้าด้วยสีหน้า
 เรียบเฉย ก่อนจะค่อยๆ หันหลังกลับ พร้อมกับริมฝีปากที่เข้มแน่นด้วยความ
 คับข้องใจ ท่ามกลางสายลมยามค่ำคืนที่พัดผ่านรอบตัว

กว่าฆาตกรจะกลับถึงที่พักก็เกือบตีสองแล้ว พอประตูห้องพักปิดสนิท เธอก็ทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟา ปลอบใจความเหนื่อยล้าคลายลงชั่วคราว ก่อนจะลุกขึ้นไปอาบน้ำ

ชุดสปอร์ตบราที่สวมอยู่ชุ่มเหงื่อจนรู้สึกเหนอะหนะ ทั้งที่วันนี้เธอไม่ได้ไปแตะเครื่องออกกำลังกายในฟิตเนสเลย แต่กลับรู้สึกเหมือนผ่านการออกกำลังกายหนักมาหลายชั่วโมง

พออาบน้ำเสร็จฆาตกรก็นั่งลงที่ปลายเตียง ถอนใจออกมาเบาๆ ก่อนขยับกายนั่งขัดสมาธิ วางมือไว้บนตัก สูดลมหายใจเข้าออกอย่างเชื่องช้า พยายามทำจิตใจให้สงบ

แต่ยังไม่ถึงห้านาที เสียงทุ้มต่ำของใครบางคนก็ดังขึ้นในหัวความคิด
‘วิ่งจับคนร้ายเพียงแค่นั้น เหตุใดจึงดูเหนื่อยนัก หรือว่าจิตของเอ็ง
วอกแวกจนสมาธิแตกซ่านเสียแล้ว’

ฆาตกรไม่ได้สะดุ้งหรือแปลกใจ เธอเพียงแค่ผ่อนลมหายใจออกช้าๆ ก่อนจะขยับปากตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทั้งที่ดวงตาดูเวิ้งว้างคงปิดสนิท

“ฉันจะนอนแล้ว ห้ามรบกวน”

‘จะรีบนอนไปใย ข้ายังมีเรื่องต้องคุยกับเอ็งอีกมาก’

“แต่ฉันไม่มีเรื่องต้องคุยกับท่าน”

‘แต่ข้ามี’ เสียงนั้นทอดยาว แผงความยียวนไว้อย่างแนบเนียน

‘ข้าอยากรู้... เอ็งรู้สึกเช่นไรบ้าง ยามได้พบหน้าคนรักเก่า’

ฆาตกรถอนใจอีกครั้ง คราวนี้แรงกว่าเดิมอย่างไม่ปิดบัง คล้ายเริ่มหมดความอดทนกับเสียงในหัวที่ยังคงตามรบกวนไม่หยุด

“ท่านเสนา ตอนนี้อยู่เวลาของโลกมนุษย์มันตีสองแล้ว ไว้ค่อยคุยกันวันหลังได้ไหม อีกอย่างนะ... จะให้ฉันย้ำอีกกี่ครั้งว่าเราไม่ใช่คนรักเก่ากัน สถานะอะไรก็ยังไม่เคยมีให้กันด้วยซ้ำ”

เธอขมวดคิ้วอย่างไม่สบอารมณ์ ถึงอย่างนั้นก็ยังคงหลับตาสอนสนทนา

กับคนโน่นโน้น

‘รักกันยังต้องมีสถานะหรือ มีใช้ว่าหากับรักแล้วก็คือคนรักหรือหรือ’

พญาเสนากร หรือที่ญาติมิตรชอบเรียกสั้นๆ ว่า ‘**ท่านเสนา**’ ยังคงท้วงกลับมาอย่างไม่มีที่ท่าว่าจะยอมจบประเด็นนี้ง่ายๆ

แต่ก่อนที่เจ้าของเรื่องจะทันได้ตอบ อีกเสียงหนึ่งก็ดังแทรกขึ้นในความคิดของเธอ เสียงนั้นแหลมกว่า แต่ฟังดูขี้เล่นกว่าหลายเท่า

‘เช่นนั้น อาจต้องเรียกอดีต ‘คนคุย’ กระมัง’

‘คนคุยหรือ’ พญาเสนากรย้อนถาม ฟังดูสนใจเสียเต็มประดา ‘คนเราก็คุยกันเป็นปกติอยู่แล้วมิใช่หรือ เหตุใดกับคนพิเศษต้องเรียกเช่นนั้น’

‘ก็เพราะพิเศษอย่างไรเล่า’ เจ้าของเสียงแหลมนามว่า **โหรอินทร์** อธิบายอย่างใจเย็น ‘คนอื่นคุยกันก็แค่คุย ทว่า ‘คนคุย’ ที่ข้าว่าก็คือคนที่คุยด้วยความรู้สึกลึกซึ้ง’

‘อ้อ เช่นนั้นก็คงถูกต้อง’ คู่สนทนาตอบรับซ้าๆ ราวกับกำลังพิจารณาความเป็นจริงอย่างถี่ถ้วน ‘เพราะนางทั้งสองเคยลึกซึ้งกันแล้ว’

ญาติมิตรลอบตาในความมืด รู้สึกว่าการจะสงบจิตใจในคืนนี้ชักจะเป็นเรื่องยากเกินไป เสียงในหัวดังขึ้นต่อเนื่องไม่หยุด จนเธอที่พยายามทำสมาธิถึงกับต้องลืมตา ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด แล้วพ่นออกมาทางจมูกอย่างแรง

“ท่านทั้งสอง พอเลย!”

ความเงียบปกคลุมชั่วคราว ก่อนที่เธอจะเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดเต็มที่

“ฉันจะนอนแล้ว พรุ่งนี้ต้องไปรายงานคดีแต่เช้า มนุษย์อย่างฉันต้องการการพักผ่อน ไม่ได้อาศัยบุญเป็นพลังงานอย่างพวกท่าน”

“เช่นนั้นก็ได้ เ็งนอนเถิด”

คราวนี้เสียงทุ้มต่ำของพญาเสนากรที่เคยดังแว่วอยู่แค่ในหัวจิตของ

ญาณธร ไม่ได้ดังอยู่แค่นี้มันโน่นอีกต่อไป

มันมาพร้อมกับบุรุษร่างสูงใหญ่ผู้มีผิวกายเข้มจัด เรือนผมสั้นถูกหวีแสกกลางอย่างประณีต การแต่งกายของเขาดูราวกับหลุดออกมาจากอีกยุคหนึ่ง เสื้อแขนสั้นแนบลำตัว นุ่งกางเกงคล้ายโจทก์กระเบนยาวถึงครึ่งน่อง ท่วงท่าสง่างามอย่างไม่ต้องพยายาม

แต่สิ่งที่สะดุดตามากกว่านั้น คืออารมณ์ทองที่ประดับอยู่บนศีรษะ ลำคอ ข้อมือ และข้อเท้า ซึ่งทอประกายเรืองรองในแสงสลัว

“แต่พຽງนี้ข้าจะถามใหม่” เขาเอ่ยด้วยความอ่อนใจ ก่อนที่ร่างของเขาจะอันตรธานไปในที่สุด

ญาณธรรลั้มตัวลงนอนหลับตาเพื่อเตรียมตัวเข้าสู่นิทรา แต่ก่อนจะปล่อยให้ความว่างเข้าครอบงำ เธอก็เอยขึ้นเบาๆ ราวกับพุดกับความว่างเปล่า

“แต่ยังไม่วางใจก็ต้องขอบคุณท่านทั้งสอง ไม่อย่างนั้นคดีคงไม่จบลงง่ายๆ แบบนี้”

‘เรื่องเล็กน้อย’

โหรอินทร์ตอบอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่ ก่อนจะเงยบ่าไป ราวกับว่าเขาไม่ได้ต้องการคำขอบคุณ และนั่นก็เป็นเรื่องปกติ เพราะทั้งสองคือดวงวิญญาณที่ติดต่อสื่อสารกับญาณธรรมาตั้งแต่เธออายุสิบห้าปี

พญาเสนากรเป็นดวงวิญญาณที่มีวิชาอาคมสูง ซึ่สงสัย และมักจะเอยวจาแบบเจ้าขุนมูลนาย ส่วนโหรอินทร์หรือ ‘ท่านอินทร์’ มีนิสัยขี้แะและชอบตั้งข้อสังเกตไปเสียทุกเรื่อง แต่เก่งกาจเรื่องการทำนายทายทัก

ทั้งสองเป็นดวงวิญญาณฝ่ายดีและมีบุญสูง ด้วยเหตุนี้เอง พวกเขาถึงสามารถสื่อสารกับเธอได้

ญาณธรรมีสัมผัสที่หก เธอมองเห็นและสื่อสารกับดวงวิญญาณได้ รวมถึงมีลางสังหรณ์บางอย่างที่คอยเตือนเธออยู่เสมอ อย่างคดีพลทหารคลังที่เพิ่งจบลง หากไม่ได้วิญญาณทั้งสองดวงช่วยเตือนล่วงหน้า เธออาจมาช้าเกินไป และคงจะไปดักจับเขาที่ตลาดไม่ทัน

หลายคนอาจคิดว่าเหตุการณ์นี้เกิดจากความเครียดสะสมของพลทหารหนุ่ม ทำให้ขาดสติจนก่อเหตุรุนแรง แต่ในความเป็นจริง ความเครียดเป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้น สาเหตุหลักที่เป็นตัวจุดชนวนคือไสยดำ

หลายสิ่งบนโลกล้วนมีสองด้าน ไสยศาสตร์ก็เช่นกัน และทั้งสองด้านนั้นก็แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ด้านที่ให้คุณ ก่อประโยชน์ ป้องกันภัย เรียกว่าไสยขาว ส่วนด้านที่ก่อโทษ ปองร้าย ครอบงำผู้อื่น เรียกว่าไสยดำ

พลทหารคนนั้นถูกแฟนสาวบอกเลิก เขาพยายามง้อเธอทุกวิถีทาง แต่กลับไม่มีที่ท่าว่าจะสำเร็จ สุดท้ายเขาจึงหันไปพึ่งไสยดำ ทำเสน่ห์มนตราหวังให้หญิงสาวกลับมาอยู่ในอ้อมแขน เขาขอเข้าไปพบเธอที่บ้านเป็นครั้งสุดท้าย เพราะการใช้เสน่ห์มนตราที่ว่าต้องทำต่อหน้าเป้าหมายเท่านั้น

และมันเกือบจะได้ผล หากไม่คิดว่าครอบครัวของฝ่ายหญิงเองก็มีของดีคอยปกป้องเช่นกัน ผลลัพธ์จึงไม่ได้เป็นอย่างที่เขาคาดการณ์ไว้ เมื่อไสยดำที่เขานำมาใช้สะท้อนกลับเข้าตัว เขาดำที่เกาะกินคือผลจากสิ่งที่เขากระทำ ความคลุ้มคลั่งจึงเริ่มต้นจากตรงนั้น ขาดสติอย่างสิ้นเชิง จนลงมือทำร้ายผู้คนโดยไม่ตั้งใจ

ตอนที่ญาณธรรมาถึงที่เกิดเหตุ เขาดำนั้นคงกลัวสิ่งที่อยู่ใกล้เธอ นายอาทิตย์จึงยอมปล่อยอดีตแฟนสาวที่จับไว้เป็นตัวประกันแล้วหนีไป ตอนที่ส่งกระป๋องน้ำอัดลมไปให้ก็เช่นกัน เธออาศัยจังหวะนั้นลงคาถาสั้นๆ ที่พญาเสนากรและโหรอินทร์กระซิบบอกเธอลงบนกระป๋องน้ำเพื่อทำให้เขาดำสับสน

โดยปกติแล้ว ดวงวิญญาณทั่วไปไม่สามารถสื่อสารกับมนุษย์ได้ แม้แต่กับคนที่สัมผัสพิเศษอย่างญาณธรรมาก็ตาม เธออาจมองเห็นพวกมันเป็นเพียงเงาร่างๆ ซ่อนตัวอยู่ในมุมมืดของโลก แต่ไม่ว่าจะได้ยินเสียง ไม่สามารถพูดคุยกันเหมือนที่เธอทำกับพญาเสนากรและโหรอินทร์

ทั้งสองแตกต่างจากดวงวิญญาณทั่วไป พวกเขามาติดตามเธอด้วยต้องการพลังบุญเพื่อล้างคำสาปที่ติดตัวมา และทุกครั้งที่ญาณธรรมาทำความดี สร้างกุศลในฐานะผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ บุญกุศลเหล่านั้นก็จะส่งผลถึงพวกเขา

ด้วย หญิงสาวเคยถามเกี่ยวกับคำสาปที่ว่า แต่ก็ได้รับเพียงคำตอบกว้างๆ ที่ไม่อาจไขปริศนาได้เสียที

สาวร่ำตรสาวถอนใจเบาๆ และเตรียมตัวเข้านอน แต่แล้ว...

“อ้อ ข้าเพิ่งทำนายดวงของเอ็งใหม่”

เสียงของโหรอินทร์ดังขึ้นอีกครั้ง สอดแทรกเข้ามาก่อนที่จะเธอจะเข้าสู่ห้วงนิทรา พร้อมกับร่างของเขากลับปรากฏขึ้นท่ามกลางความมืด

เขาเป็นบุรุษร่างสูงโปร่ง แต่งกายด้วยชุดสีขาวสะอาด นุ่งโจงกระเบน ผ้าคลุมบางเบาพาดเฉียงบนร่าง คล้ายกับพราหมณ์ในยุคปัจจุบัน เรือนผมยาวถูกมัดรวบขึ้นอย่างประณีต มีเพียงสังวาลเส้นเดียวที่คล้องอยู่กับลำตัว

ญาณารุณพึมพำอย่างเหนื่อยหน่าย ลืมตาขึ้นมองเล็กน้อย ก่อนจะถ่มตาออกมา

“ดวงอะไรของท่านอีกล่ะ”

“เหมือนดวงของเอ็งจะมีพลังด้านชื่อเสียงเพิ่มขึ้น”

“ชื่อเสียงเธอ แล้วมันดีไหม”

“ดียิ่ง” โหรอินทร์ลากเสียงอย่างอารมณ์ดี “เพราะมันจะทำให้เอ็งมีลาภปาก”

ญาณารุณเลิกคิ้วในความมืด พลังคิดถึง ‘ลาภปาก’ ตามที่โหรอินทร์ว่า มันอาจหมายถึงอะไรก็ได้ ตั้งแต่ได้รับคำชมไปจนถึงการได้กินของฟรี แต่เธอก็ไม่ได้ใส่ใจสิ่งเหล่านั้นมากนัก

“จั้นเธอ ถ้าดีก็ดีแล้วละ” ญาณารุณเอ่ยเบาๆ ขณะพลิกตัวไปอีกด้านค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกอย่างช้าๆ ปล่อยให้ความเจ็บปวดคลุมรอบตัว จนในที่สุดเธอก็เข้าสู่ห้วงนิทราไปโดยสมบูรณ์

เช้าวันต่อมาญาณารุณมาถึงสำนักงานในเวลาแปดโมงตรง

วันนี้เธอสวมเสื้อยัดกับกางเกงยีนตัวเก๋ๆ คลุมทับด้วยเสื้อคลุมของหน่วย แม้ว่าชิปด้านหน้าจะรู้อยู่ไม่ได้เพราะเจ้าตัวผีนตึงจนพังไปตั้งแต่เมื่อวาน

แต่ก็ยังต้องสวมมาอยู่ดี เพราะแอร์ที่นี้หนาวยิ่งกว่าห้องแช่แข็ง

จนถึงตอนนี้นักศึกษายังไม่มีโอกาสได้คุยกับรองศาสตราจารย์ใหม่แม้แต่คำเดียว เมื่อคืนกว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยก็ตึกตื่นก่อนตื่น ต่างคนต่างแยกย้ายกันไปพักผ่อน ส่วนเช้านี้ความตั้งใจที่จะเดินเข้าห้องทำงานประจำทีมของตัวเองเหมือนเช่นทุกวันนี้มันต้องล้มพับไป เพราะดูเหมือนเช้านี้บรรยากาศของที่นี่จะไม่ได้สบายอย่างที่คิด

ภูวนาธรชะงักฝีเท้าเมื่อมองเห็นกลุ่มนักข่าวห้าถึงหกคนมาตั้งกล้องรออยู่ที่หน้าสำนักงาน แม้ไม่มาก แต่ก็เรียกความสนใจได้ไม่น้อย

หญิงสาวไม่ได้ไล่ใจนัก ด้วยคิดว่าพวกเขาน่าจะมาทำข่าวคดีทั่วๆ ไป แต่ที่ไหนได้ พวกเขามารอเธอ และประเด็นข่าวที่พวกเขาต้องการเล่นก็ไม่ใช่อะไรธรรมดาๆ แต่มันคือข่าวเกี่ยวกับฉายา ‘สาววัตรพิตเนส’

ภูวนาธรยังไม่ทันได้ตั้งตัว เสียงกดชัตเตอร์ก็ดังขึ้นรัวๆ พร้อมกับแสงแฟลชที่วาบเข้าตา เธอกะพริบตาถี่ๆ ถอยหลังไปหนึ่งก้าวโดยอัตโนมัติ แต่นักข่าวที่ยืนเบียดกันอยู่ด้านหน้าไม่เปิดช่องให้เธอหนีง่าย ๆ

“สาววัตรคะ! คิดอย่างไรกับฉายา ‘สาววัตรพิตเนส’ ค่ะ”

“เมื่อวานนี้มีคลิปที่สาววัตรไล่จับคนร้ายถูกแชร์ไปทั่วโซเชียล มีคนบอกว่าสาววัตรวิ่งเร็วกว่าเจ้าหน้าที่ผู้ชายเสียอีก รู้สึกยังไงบ้างคะ”

“สาววัตรเป็นตำรวจหญิงที่เชี่ยวชาญทักษะด้านการต่อสู้ เคยเล่นกีฬามาก่อนหรือเปล่าครับ”

“ขอสัมภาษณ์สั้นๆ ได้ไหมคะ สาววัตร”

ภูวนาธรมือขึ้นเป็นเชิงห้าม แต่ไม่มีใครสนใจปฏิกิริยาทางร่างกาย เธอเลยสั่นิด คำถามยังคงพรังพรู พร้อมกับแสงแฟลชที่สาดใส่ไม่ยั้งจนเริ่มแสบตา

“ฉันไม่มีความเห็นในเรื่องนี้ค่ะ” เจ้าของฉายาสาววัตรพิตเนสเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ พยายามรักษาสีหน้าให้ปกติที่สุด “แค่ประชาชนปลอดภัยก็พอใจแล้ว ขอตัวนะค่ะ”

แต่ยังไม่ทันจะได้ฝ่าออกไป เสียงของเจ้าหน้าที่คนหนึ่งก็ดังแทรกขึ้น
“พี่ๆ ครับ ขอความร่วมมือด้วยนะครับ อย่ากีดขวางทางเข้าออก
สำนักงาน”

บรรดานักข่าวดูเหมือนจะลังเลเล็กน้อย แต่ก็ไม่มีใครขัดขวางเจ้าหน้าที่
สองสามนายที่เข้ามากันนักข่าวให้สัญญาณ

“ให้สารวัตรเข้าไปด้านในก่อนครับ”

สารวัตรสาวจึงออกมาจากวงล้อมได้ในที่สุด เธอเดินหนีออกจากฝูง
กล้องกับไมค์โดยไม่หันกลับไปมอง ก่อนจะถอนใจเบาๆ

“แค่จับคนร้ายได้ กลายเป็นข่าวใหญ่ขนาดนี้เลยหรอ”

ภูวนาธรพิมพ์พาดชะงักดลใจด้วยสีหน้าที่แสดงออกชัดเจนว่าไม่ได้
ปลื้มกับสถานการณ์นี้เท่าไร

‘บอกแล้วอย่างไร เอ็งจะได้มีชื่อเสียง ข้าทำนายถูก’ เสียงแหลมๆ ของ
โทรอินทร์แว่วเข้ามาในโสตประสาท ฟังดูภาคภูมิใจเหลือเกิน

“เวลาทำงาน ท่านห้ามรบกวน”

‘ขอรับฯ’ โทรอินทร์กล่าวอย่างขี้อู้เล่น ‘แต่ยังเหลือลามปากอีก เอ็ง
คอยดูเถิด’

ภูวนาธรพนมทวยใจยาว กอดอกอย่างเหนื่อยหน่าย

“ลามปากอะไรอีก ไม่อยากได้แล้ว”

ยังไม่ทันที่เธอจะสงบจิตสงบใจได้ เสียงของพญาเสนาก็ดังแทรก
เข้ามาอีก

‘เช่นนั้นมาคุยเรื่องที่คุยค้างไว้เมื่อคืนต่อดีหรือไม่’

ภูวนาธรกลอกตา ตั้งใจจะตัดบทให้เร็วที่สุด

“ไม่ เวลานี้ฉันต้องทำงานก่อน”

‘ได้อย่างไร’ พญาเสนากรแยงเสียงเรียบ ‘เอ็งเป็นคนบอกเองว่าจะคุย
ทีหลัง เมื่อเช้าก็ตื่นสาย ข้าเห็นว่าเหนื่อยจึงไม่อยากปลุก ไม่คุยยามนี้จะให้
คุยยามใด’

“ยามหลัง วัคฺยวันหลังเถอะท่าน ยังมีเวลาอีกมาก”

ญาณธรยืนยันเสียงแข็ง ก่อนจะสาวเท้าออกจากลิฟต์ตรงไปยังห้องทำงานอย่างรวดเร็ว

จุดหมายของเธอคือโต๊ะของ **ร้อยตำรวจตรีกลยา เด่นหล้า** คนในทีมเรียกกันว่า **‘หมวดุ้ย’** ตำรวจหญิงวัยสามสิบแปดปี เธอมีอายุมากที่สุด ในทีม มีฉายาว่า ‘คุณแม่’ เพราะมีเพียงหมวดุ้ยที่แต่งงานมีครอบครัวแล้ว ทั้งยังมีนิสัยช่างดูแลเอาใจใส่ เหมือนเป็นแม่ของทุกคนในทีมอีกด้วย

หมวดุ้ยเคยทำงานกับกองพิสูจน์หลักฐานมาก่อน เธอเป็นนักนิติ-วิทยาศาสตร์ฝีมือดี ฉลาดเป็นกรด แต่เข้าสังคมไม่เก่ง พูดตรงเสียจนบางครั้ง คนฟังไปไม่เป็น ถึงจะย้ายมาอยู่สายงานตำรวจได้หลายปี แต่เพิ่งมาประจำ ทีมนี้ได้ไม่นาน

มีข่าวลือว่าความพูดตรงและนิสัยเป๊ะเวอร์ของเธอเป็นสาเหตุที่ทำให้ต้องย้ายทีม แต่สำหรับทีมนี้ ลักษณะพวกนี้นักกลับเป็นเรื่องดี

เพราะหมวดุ้ยกลายเป็นกำลังหลักในการทำเอกสาร คดีไหนต้องสรุปหรือทำรายงาน ไม่มีใครเก่งด้านนี้เท่าเธอ เพราะถ้าหวังพึ่งใครในทีมให้ทำเอกสารให้ครบถ้วนเป๊ะๆ คงไม่มี และอาจจะต้องรื้อแก้กันไปยันชาติหน้า

ญาณธรเปิดประตูห้องทำงานเข้ามา ก่อนจะชะงักไปเล็กน้อยเมื่อพบว่าสายตาของทุกคนในห้องดูแปลกไป

ไม่ใช่แค่บรรยากาศเท่านั้นที่แตกต่างออกไป แต่บนโต๊ะทำงานของแต่ละคนยังมีน้ำเต้าหู้กับปาท่องโก๋วางอยู่ ราวกับเป็นเซตอาหารเช้าประจำทีม ภาพนี้ค่อนข้างแปลกตา เพราะน้อยครั้งที่ทุกคนจะซื้อของกินเหมือนกันแบบนี้

“เกิดอะไรขึ้น มีใครถูกห่วยหรือไง ถึงได้มีน้ำเต้าหู้ทุกโต๊ะเลย”

เธอถามพลางกวาดตามองไปทั่วห้อง แม้กระทั่งโต๊ะที่ยังไม่มีเจ้าของ นั่งอยู่ก็ไม่เว้น ซึ่งก็คือโต๊ะของร้อยตำรวจโทสมิตรา กับ **สิบตำรวจโทกริชไชยวงศ์** หรือที่ทุกคนในทีมเรียกกันว่า **‘หมูเต้’** ตำรวจน้องใหม่ไฟแรงวัยยี่สิบสามปีที่เพิ่งเข้ามาประจำทีมได้ไม่นาน

แต่ยังไม่ทันที่สารวัตรสาวจะได้ถามอะไรต่อ เสียงของคณินก็ดังชัดขึ้นมาก่อน

“ถูกห่วยอะไรล่ะครับสารวัตร แฟนคลับสารวัตรส่งมาให้ต่างหากล่ะ”

“แฟนคลับ?” ญาณธรเลิกคิ้วมองอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจ

“ก็แฟนคลับของ ‘สารวัตรพิตเนส’ ไงครับ ส่วนของสารวัตรอยู่บนโต๊ะแล้วนะครับ”

สารวัตรพิตเนส...มันเหมือนกับคำที่นักข่าวเพิ่งถามเธอก่อนหน้านี้
ไม่มีผิด

ไม่ว่าให้ญาณธรตั้งคำถาม คณินก็รีบหยิบไอแพดออกจากกระเป๋า เปิดแอปพลิเคชันตีกีต็อกแล้วยืนยันไปตรงหน้าหัวหน้าทีมด้วยท่าทางตื่นเต้น

บนหน้าจอปรากฏภาพวิดีโอตอนที่เธอปฏิบัติหน้าที่วิ่งไล่จับคนร้ายเจ้าของคลิปตัดต่ออย่างมืออาชีพ ทั้งยังใส่เอฟเฟกต์และคำบรรยายขึ้นชมมากมาย ทั้งเรื่องไหวพริบและรูปร่างที่ดูแข็งแรงเหมือนนักกีฬาของเธอ

และไม่ได้มีแค่คลิปเดียว แต่มีมากกว่ายี่สิบคลิป คอมเมนต์นับพันหัวใจและยอดแชร์อีกนับหมื่น

มิน่าพวกนักข่าวถึงได้มาปักหลักรอที่หน้าสำนักงาน เพราะคลิปของเธอกลายเป็นไวรัลไปแล้วนี่เอง

ญาณธรมีสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ชื่อเสียงที่โห่ฮินท์ทำนายไว้หมายถึงเรื่องแบบนี้หรือหกหรือ ไม่เพียงแค่นั้น น้ำเต้าหู้ที่แฟนคลับส่งมาให้ยังเป็นหลักฐานยืนยันความโด่งดังแบบไม่ทันตั้งตัวอีกด้วย

ญาณธรรอดไม่ได้ที่จะหันขวับไปทางกรวิชญ์ หนุ่มไอทีประจำทีมที่สวมหูฟังเพราะกำลังตั้งใจดูข้อมูลบนจอมอนิเตอร์สองจอ โต๊ะของเขาเป็นโต๊ะเดียวในทีมที่มีอุปกรณ์ครบครัน ซึ่งเขาจัดหามาเองทั้งนั้น แม้แต่คอมพิวเตอร์ที่ผ่านการปรับแต่งมาเป็นพิเศษนั่นด้วย

“กาย ไม่ใช่ว่านายเป็นคนทำคลิปพวกนี้ปล่อยเองหรอกนะ”

เจ้าของชื่อชะงักก่อนถอดหูฟังออก พลังมองเธอด้วยสีหน้าที่นิ่งๆ

“อะไรเหรอครับ”

“คลิปพวกนี้ ฝีมือนายหรือเปล่า”

กรวิชญ์ส่ายหน้าหัว “ผมจะไปทำได้อย่างไรครับ ผมไม่ได้ออกภาคสนามด้วยซ้ำ” ชายหนุ่มตอบแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์ แววดาฟลักซ์มีประกายตื่นเต็นวาวขึ้นมา “แต่ถ้าสารวัตรอยากให้ผมทำ ผมตัดต่อให้ได้นะ ทำให้ดังระเบิดยิ่งกว่านี้ยังได้เลย”

ญาณธรถึงกับส่ายหน้ากับความทะเล้นของอีกฝ่าย ก่อนจะวกกลับมาหัวคิน

ถามไปถามมาก็ได้ความว่า แฟนคลับที่ส่งน้ำเต้าหู้มาให้เธอก็คือแม่ค้าร้านน้ำปั่นสุดฮอตในโลกโซเชียล หล่อนมีสไตล์การแต่งตัวที่เน้นดึงดูดใจเป็นหลัก เวลาขายน้ำปั่นก็จะเปิดเพลงดังๆ เต้นไปด้วย ไลฟ์ไปด้วย ทำให้มีคนติดตามมากมาย

และด้วยความดังของหล่อนนี่เอง คลิปที่ญาณธรเข้าไปช่วยหล่อนจากพลทหารคลังจึงกลายเป็นไวรัลในชั่วข้ามคืน

ญาณธรดูคลิปไปได้เพียงครึ่งเดียวประตูห้องก็ถูกผลักเข้ามา พร้อมกับเสียงหวานของตำรวจสาวที่เพิ่งได้รับตำแหน่งใหม่

“กาแฟมาแล้วค่ะ ทุกคน”

สุมิตราในชุดเสื้อเชิ้ตพอดีตัวกับกางเกงสแล็กส์ขายาวเข้ารูปเดินเข้ามาพร้อมกับแก้วกาแฟเต็มสองมือ

หล่อนสวยเกินกว่าจะเป็นตำรวจ ผมยาวดำสลับรับกับเครื่องหน้าที่สวยจัดจนแทบไม่ต้องพึ่งเครื่องสำอาง ดวงตาเรียวยาวเป็นประกาย ขนตาอนามารวกับถูกปิดมัสการมาแล้วสามรอบ จมูกโด่งเชิด ปากจิ้มลิ้มได้รูป ฟุ้งด้วยผิวขาวเนียนราวกับไม่เคยถูกแดดเผา

หล่อนเหมือนดาราฮอลลีวูดที่ไม่มีผิด ทั้งยังมีหุ่นที่ชวนมองด้วยทรวดทรงอันอิมลันสมวัย ยิ่งสวมชุดที่ดูทะมัดทะแมงก็ยิ่งเหมือนนางเอกซีรีส์แนวสืบสวนสอบสวนไม่มีผิด

สุมิตรามาถึงนานแล้ว แต่อยากผูกสัมพันธ์กับคนในที่มึนในฐานะรอง
 สารวัตรคนใหม่ จึงอาสาไปซื้อกาแฟ โดยมีภูริไปช่วยถือ ส่วนใหญ่เป็นกาแฟเย็น
 มีเพียงแก้วเดียวเท่านั้นที่เป็นกาแฟร้อน

“กาแฟค่ะสารวัตร” สุมิตรายื่นแก้วกาแฟร้อนให้ภูริ ภูริรับไปอย่าง
 อย่งกับรู้อยู่แล้วว่าอีกฝ่ายชอบดื่มกาแฟแบบไหน

“ขอบคุณค่ะ” ภูริรับแก้วมาแล้วยิ้มตอบบางๆ

แต่แล้วเสียงของภูริก็ดังขึ้นราวกับอ่านใจเธอออก

“หมดคิวเดาถูกด้วยนะครับ ว่าสารวัตรชอบกาแฟดำแบบร้อน”

ภูริเลิกลีกแล้ว มองคนพูดแล้วเลื่อนสายตากลับไปยังสุมิตรา ฝ่ายนั้น
 เพียงยกไหล่ ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงสบายๆ

“ก็เดาจากหุ่นสารวัตรนะคะ คนหุ่นดีแบบนี้ น่าจะเป็นสายกาแฟดำ”

คำพูดนั้นฟังดูเหมือนเป็นแค่การเดาแบบสุ่มๆ แต่ภูริรู้ดีว่าไม่ใช่
 หล່อนรู้ดีเกินไปด้วยซ้ำ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่อีกฝ่ายซื้อกาแฟให้เธอ และ
 ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่พวกเขาพบกัน

เวลาผ่านไปเกือบสิบปี แต่ดูเหมือนบางอย่างจะไม่เคยเปลี่ยนแปลง

สุมิตราเดินกลับมาที่โต๊ะของตัวเอง ก่อนสายตาจะสะดุดเข้ากับน้ำเต้าหู้
 ที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน ใบหน้าสวยบังเกิดความฉงน ก่อนไปซื้อกาแฟยังไม่มี
 นี่นา

“อ้าว มีน้ำเต้าหู้ด้วยหรอคะ”

“แฟนคลับสารวัตรส่งมาครับ” คณินรีบรายงานทันที “น้องแม่ค้าร้าน
 น้ำปั่นที่เมื่อคืนสารวัตรช่วยไว้”

“อ้อ” สุมิตรายกหน้ารับรู้ ก่อนจะเสียบไป คล้ายครุ่นคิดบางอย่าง

ภูริบรรยายตามองหล่อนเล็กน้อย ก่อนจะตัดบท ไม่ปล่อยให้
 บทสนทนาไหลไปไกลกว่านี้

“เอาละ ไม่ต้องสนใจเรื่องอื่นแล้ว”

พูดจบเธอก็หันไปทางร้อยตำรวจตรีกัลยาที่นั่งจิบน้ำเต้าหู้หรืออย่าง

สบายอารมณ์

“หมวดู้อยู่ค่ะ ช่วยทำรายงานคดี...”

ยังไม่ทันพูดจบคู่สนทนาก็ขยับแว่นสายตาแล้วเงยหน้าขึ้นตอบทันที
คว้น

“พี่ส่งให้สารวัตรทางอีเมลแล้วค่ะ ถ้าอยากแก้ตรงไหนก็บอกพี่ได้เลย”

ญาณธรชะงักไป ก่อนจะถามเหมือนยังไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง

“ทำเสร็จแล้วเหอะคะ”

“เสร็จแล้วค่ะ พอตีระหว่างนั่งรถมาพี่พิมพ์ใส่ไอแพดไว้ ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์”

สามีของกัลยาเป็นพ่อบ้าน ตอนเช้าจึงขับรถมาส่งภรรยาที่ทำงาน แต่ก่อนทั้งสองเคยทำงานที่เดียวกัน แต่เส้นทางชีวิตกลับมีจุดพลิกผันบางอย่าง ผลักดันให้กัลยามาเป็นตำรวจ ส่วนสามีของเธอต้องหยุดทำงาน จึงช่วยดูแลงานบ้านกับลูกแทน

“รบกวนพี่จริงๆ” ญาณธรมิ้มให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเอกสารของทีมสมแล้วที่กัลยาได้รับการยกย่องว่าเป็นหัวใจสำคัญของงานเอกสารทุกอย่าง

“ถ้าอย่างนั้นวันนี้ทุกคนลองดูคดีคนหายอีกรอบนะคะ” สารวัตรสาวประกาศ “ถ้าเข้านี้ส่งรายงานเรียบร้อย เราจะลงพื้นที่อีกครั้ง”

กล่าวจบหญิงสาวร่างสูงก็เดินเข้าห้องทำงานของตัวเองไป

คดีคนหายที่ว่ามิอะไรบางอย่างไม่ชอบมาพากล หลายเดือนที่ผ่านมา ทีมสืบสวนทั่วไป 3 รับผิดชอบคดีประเภทนี้อยู่หลายครั้ง และมากกว่าครึ่งพวกเขายังไม่สามารถตามหาเบาะแสที่ชัดเจนได้ แม้แต่ญาณพิเศษของญาณธรเองก็ไม่อาจช่วยได้เช่นกัน

ไม่ว่าญาณธรจะเดาไม่ออกว่ามีสิ่งใดเกิดขึ้น เพราะทุกคำทำนายของโหรอินทร์ล้วนบ่งชี้ไปในทิศทางเดียวกัน แม้เธอจะไม่ได้ขอให้เขาทำนายบ่อยนัก แต่ทุกครั้งที่ได้รับคำทำนายมา คำตอบก็ยังเหมือนเดิม

คนที่หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยล้วนถูกหลอกลวงโดยคนกลุ่มหนึ่ง

นั่นทำให้ญาณารู้ว่านี่ไม่ใช่แค่คดีคนหายธรรมดา มันเป็นเรื่องที่ใหญ่กว่านั้น และอาจถึงเวลาที่เธอจะต้องจัดการมันเสียที ยิ่งไปกว่านั้น คำทำนายล่าสุดยังระบุชัดว่าจะมีเบาะแสเกี่ยวกับคดีนี้เกิดขึ้นในไม่ช้า และช่วงเวลานั้นก็คือหลังจากที่รองสารวัตรคนใหม่ย้ายมา

หลังจากญาณารุหายเข้าไปในห้องทำงานส่วนตัวได้ไม่นาน คณินก็เอ่ยนขึ้นทำลายความเงียบ

“หมวดมึว ไม่ไปแนะนำตัวอย่างเป็นทางการกับสารวัตรหน่อยเหรอครับ”

สุมิตราเลิกคิ้ว ก่อนจะเหลือบมองประตูห้องทำงานของสารวัตร

“แต่สารวัตรกำลังตรวจรายงานไม่ใช่เหรอคะ เข้าไปตอนนี้จะดีเหรอคะ”

“ไม่มีอะไรให้ตรวจหรอกครับ” ฐิริพุดเสริม “เอกสารที่คุณแม่ทำนะ ไม่เคยพลาดเลย เข้าไปเถอะครับ”

สุมิตราหันไปสบตากับสมาชิกในทีม ทุกคนต่างพยักหน้าให้ แม้แต่วคินที่ดูนิ่งขรึมที่สุดก็ไม่มีข้อโต้แย้ง

หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าปอดเล็กน้อย ก่อนจะก้าวไปทางห้องทำงานของสารวัตรหัวหน้าทีม

3

Blood Type Match บังเอิญที่เหมือนตัวใจ

ทันทีที่บานประตูถูกผลักเปิด เสียงนุ่มทุ้มก็ดังขึ้นเหมือนรู้อยู่แล้วว่า
จะมีใครบางคนมาเยือน

“เชิญค่ะ”

สุมิตราก้าวเข้ามาในห้องอย่างสง่างาม แผ่นหลังของหล่อนตั้งตรง
อกผายไหล่ผึ่งไร้ความลังเล ใบหน้าสวยคงความนิ่งขรึมไว้ราวกับไม่มีอะไร
ผิดปกติ แต่ในดวงตาเรียวใส่นั้นกลับฉายแววบางอย่างที่ไม่อาจปิดบังได้ มัน
เป็นความห่วงหาอาหารที่ยังหลงเหลือ

“ดิฉัน ร้อยตำรวจโทสุมิตรา จิรน้อยกุล ขออนุญาตมาแนะนำตัว
อย่างเป็นทางการ ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยค่ะ”

เสียงของหล่อนหนักแน่นชัดถ้อยชัดคำ ขณะเดียวกัน สายตาก็เหลือบ
ไปยังโต๊ะทำงานโดยไม่ตั้งใจ แก้วน้ำเต้าหู้สีขาวขุ่นตั้งอยู่พร้อมกับกระดาดชนิด
แผ่นเล็ก มีลายมือที่บรรจงเขียนเอาไว้ว่า ‘ของพี่สาววัด’ และรูปหัวใจดวง
เล็กๆ หนึ่งดวง

ญาณารุทสูงขึ้นเต็มความสูง สีหน้าและท่าทางไม่บ่งบอกความรู้สึก
ใดๆ เป็นพิเศษ

“ยินดีต้อนรับสู่ทีมสืบสวนทั่วไป 3 นะคะ”

น้ำเสียงของเธอราบเรียบ ไม่ได้ต่างจากน้ำเสียงยามที่ใช้ต้อนรับลูกทีมคนอื่น ๆ แต่ก่อนที่เธอจะตัดบทสนทนาไป เสียงกระซิบแผ่วเบาในโถงลำนักก็ดังขึ้น

‘จับมือนางเสีย’

‘จับมือ เป็นมารยาททางสังคมของคนยุคนี้มิใช่หรือ’

ญาณารกรลอกตาเล็กน้อย ถอนใจเงิบๆ อย่างอ่อนใจ ก่อนจะยื่นมือออกไปตามมารยาท

“ทีมของเรายินดีมากๆ ที่ได้หมวดมิมมาร่วมทีม ทางนี้ถึงจะเป็นหัวหน้าทีม แต่ถ้ามีอะไรที่ติดขัดหรือดูไม่ถูกต้องก็บอกได้เสมอนะ เราอยู่กันด้วยความจริงใจ อะไรผิดก็ว่าไปตามนั้น”

มือของสุมิตราประสานเข้ากับมือของญาณารกรในจังหวะที่เหมาะสมเจาะไม่ร้อน ไม่เย็น เป็นสัมผัสที่คุ้นเคยอย่างน่าหวั่นใจ

“ขอบคุณนะ ทางนี้ก็เหมือนกัน มีอะไรก็บอกได้แหละ สารวัตร”

เสียงตอบรับนั้นราบเรียบเช่นกัน แต่แล้วในจังหวะที่กำลังจะปล่อยมือ สุมิตรากลับลดเสียงลง เอ่ยอย่างแผ่วเบา

“และดีใจมากที่ได้เจอกันอีกครั้งนะ ไนต์...”

หล่อนตั้งใจเรียกชื่อเล่นอีกฝ่าย ด้วยมันเป็นคำเรียกที่ทั้งสองคุ้นเคย แต่คำพูดของหล่อนกลับถูกขัดจังหวะด้วยเสียงของญาณารกรที่เอ่ยแทรกขึ้นมาในทันที

“หากยังอยู่ในหน้าที่ เราเรียกกันตามตำแหน่งน่าจะเหมาะสมกว่านะคะ หมวดมิม”

สุมิตรานิ่งไป ก่อนจะยิ้มมุมปากแล้วปล่อยมือ “รับทราบค่ะ”

ญาณารกรนั่งลงตามเดิม จากนั้นก็ตัดบทอย่างแนบเนียน

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว หมวดไปทำงานต่อเถอะค่ะ ถ้ายังไม่รู้จะเริ่มตรงไหน ลองสอบถามกับหมู่หมื่นดูก็ได้ค่ะ เขามีข้อมูลเยอะกว่าใครในทีม”

คำพูดเรียบง่ายนั้นเหมือนจะเป็นเพียงแค่คำสั่งทั่วไป แต่คนฟังรู้ว่ามันเป็นกำแพงที่สร้างขึ้นระหว่างกัน ญาณตรเลือกที่จะพูดเท่าที่จำเป็น บอกเล่าคร่าวๆ ถึงพื้นเพและความถนัดของสมาชิกแต่ละคนโดยไม่แตะต้องเรื่องราวในอดีตของตัวเองกับอีกฝ่าย คล้ายกับว่าแค่พูดถึงมันก็เป็นสิ่งต้องห้าม

หลังจากแจกแจงงานสั้นๆ จบแล้วเจ้าตัวก็ยื่นมือไปหยิบแก้วน้ำเต้าหู้ขึ้นมาจิบช้าๆ โดยไม่แม้แต่จะแตะต้องกาเพื่อนที่วางอยู่ใกล้ๆ กัน

สุมิตรามองภาพนั้นนิ่งๆ อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนใจแล้วยิ้มบางๆ หล่อนไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าความรู้สึกที่เป็นอยู่นี้มีความหมายแบบไหน

“อย่างนั้น ดิฉันขอตัวก่อนนะคะ สารวัตร” หล่อนทำความเคารพ แล้วออกจากห้องไปโดยไม่พูดอะไรอีก

ทันทีที่บานประตูปิดลง ญาณตรก็ลดแก้วน้ำเต้าหู้ในมือลงวางบนโต๊ะตามเดิม เอนหลังพิงพนักเก้าอี้แล้วถอนใจยาวโดยไม่รู้ตัว เหมือนบางสิ่งที่ถูกกักเก็บไว้นานกำลังถูกเปิดออกอีกครั้งอย่างช้าๆ

‘เหตุใดเอ็งถึงมีดีมกกาแฟของนาง’

เสียงของพญาเสนากรดังขึ้น คล้ายอยากตำหนิ ตามมาด้วยเสียงของโทรทัศน์ที่เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่ไร้แววเย้าแหย่เช่นยามปกติ

‘ดูเหมือนนางจะซุ่นเคื่องมิใช่น้อย’

“ก็กาแฟมันยังร้อนอยู่” ญาณตรเอ่ยเบาๆ เพราะไม่อยากให้คนอื่นได้ยิน เธอหลีกเลี่ยงการสนทนากับวิญญาณทั้งสองเมื่ออยู่ข้างนอก ด้วยกลัวคนอื่นจะหาว่าเป็นบ้า

เมื่อครู่ญาณตรแค่ลองจิบน้ำเต้าหู้ดูเท่านั้น แต่มันหวานเกินไป เลยไม่คิดจะดื่มต่อ ส่วนกาแฟที่สุมิตราซื้อมาให้ก็ยังร้อนอยู่จริงๆ รอให้มันร้อนน้อยกว่านี้อีกสักนิดแล้วค่อยดื่มจึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร ทั้งที่คิดว่าตนเองไม่ได้ทำอะไรผิด แต่พอเห็นว่สิ่งที่ทำลงไปทำให้คนบางคนน้อยใจก็เริ่มไม่แน่ใจ

แต่จะน้อยใจอย่างไรมันก็ไม่เกี่ยวกับเธอ

หญิงสาวพยายามบอกตัวเองเช่นนั้น แม้จะรู้ว่าเจ้าของกาแฟที่ยังร้อนอยู่แก้วนี้เป็นคนคิดมากขนาดไหน

“ว่าแต่พวกท่านเถอะ ทำไมวันนี้ถึงมาอยู่ที่นี่ ปกติไม่เห็นจะมาอยู่ด้วยกันแต่เช้าแบบนี้เลย”

หญิงสาวเบนความสนใจไปที่สิ่งลึกลับที่มักอยู่รอบตัวแทน

โดยปกติแล้ว พญาเสนากรกับโหรอินทร์ไม่ได้ตามติดเธอตลอดเวลา พวกเขาเป็นดวงวิญญาณที่มีอิสระ มีวิชาอาคม และยิ่งอยู่กับเธอมานานหลายปี พลังของพวกเขาก็ยังแกร่งกล้าขึ้น

พวกเขาจะมาหาเธอเมื่อจำเป็นเท่านั้น เช่นยามที่ต้องการความช่วยเหลือ เธอตั้งใจเมื่อใดพวกเขาจะรับรู้และสื่อสารกลับมา บางครั้งอาจถึงขั้นปรากฏกายให้เห็น หรือบางทีก็มาด้วยจิต เว้นก็แต่วันพุธกับวันพระที่พวกเขาจะหายไปแบบไร้การตอบสนอง

แต่วันนี้พวกเขามาหาเธอเอง ทั้งยังมาตั้งแต่เช้า

‘เช่นนั้นพวกข้าไม่อยู่แล้วก็ได้’

“นี่ท่านงอนฉันหรือ”

‘เรามีได้ เพียงแต่ข้าแค่คิดว่าวันนี้เอ็งคงยุ่งน่าดู’

เสียงทู่ต่ำของพญาเสนากรดังขึ้นในความคิด ก่อนที่ทุกอย่างจะเงียบลง บรรยากาศในห้องกลับคืนสู่ความสงบเช่นเดิม ราวกับเมื่อครู่ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

เมื่อรับรู้ได้ว่าดวงวิญญาณทั้งสองจากไปแล้ว ญาณธรรที่ถอนใจอีกครั้ง พลังเหลือบไปมองแก้วกาแฟ แวตาสั้นไหวเล็กน้อย แม้จะเจอหน้ากันตั้งแต่เมื่อวาน แต่วันนี้หัวใจเธอก็ยังเต้นแรงเหมือนเดิม

มีเพียงไม่กี่คนที่รู้ว่าญาณธรรควบคุมน้ำตาลกับไขมันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย เธอจึงกลายเป็นคนไม่ชอบกินอะไรหวานๆ มันๆ ทั้งยังคุมอาหารและออกกำลังกายสม่ำเสมอ เพราะไม่อยากช้ำรอยลุงที่ป่วย กับพ่อที่จากไปด้วยโรคที่มีสาเหตุมาจากไขมันอุดตันในเส้นเลือด ด้วยคิดว่าตัวเองอาจได้รับกรรมพันธุ์เดียวกันมา

ไม่คิดมาก่อนเลยว่าสุมิตราจะยังจำได้ว่าเธอชอบดื่มกาแฟดำร้อน

ทั้งสองคนจบจากมหาวิทยาลัยเดียวกัน เป็นมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังของเมืองไทย ในสาขาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม ตอนนั้นสุมิตราอยู่ปีสาม ส่วนญาณธรเป็นเฟรชชีปีหนึ่ง ทั้งคู่ได้รู้จักกันในวิชาเรียนที่ต้องเรียนรวมกัน ซึ่งญาณธรเป็นฝ่ายจีบหล่อนก่อน

จากความรู้สึกที่มีอยู่ข้างเดียวค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความสัมพันธ์ที่ต่างฝ่ายต่างมีใจให้ แต่เรื่องของพวกเธอไม่เคยง่าย เพราะพื้นเพ ฐานะ และนิสัยของทั้งสองคนในเวลานั้นต่างกันเกินไป

ญาณธรเป็นนักศึกษาทุนของมหาวิทยาลัย ฐานะทางบ้านของเธอไม่ได้ดีนัก เธอไม่มีรถยนต์ขับไปไหนมาไหนเหมือนนักศึกษาส่วนใหญ่ แม้แต่กระเป๋าสตางค์ยังติดไปกับไม่มีให้ใช้

ขณะที่สุมิตราเติบโตมาในครอบครัวที่พร้อมพร้อม เป็นเหมือนเพชรเม็ดงามของคณะ รูปร่าง หน้าตา กิริยาท่าทาง ผลการเรียน ฐานะ ทุกอย่างสมบูรณ์แบบราวกับหล่อนเป็นเจ้าของที่นั่น

ทว่าแม้จะต่างกันแทบทุกด้านจนเหมือนมีกำแพงขวางกั้น แต่ทั้งสองคนก็ไม่อาจหยุดยั้งหัวใจรักที่มีให้แก่กันและกัน เมื่อความรู้สึกองกามถึงจุดสูงสุด ญาณธรกับสุมิตราก็ก้าวข้ามความสัมพันธ์ ทั้งสองได้สารภาพรักและกลายเป็นคนรักของกันและกัน ความรักแรกแย้มในวัยเยาว์นั้นช่างหวานละมุน ทว่าความผูกพันที่ลึกซึ้งกลับแฝงไว้ด้วยความอึดอันคับข้องใจ

ญาณธรรักสุมิตราหมดหัวใจ และอยากให้ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ชัดเจน ทว่าเมื่อเอ่ยปากขอเป็นแฟน หล่อนกลับปฏิเสธ ด้วยเหตุผลว่ายังไม่มั่นใจในตัวเธอ

เมื่อขึ้นปีสอง ญาณธรที่เป็นนักกีฬาของมหาวิทยาลัยก็มีชื่อเสียงมากขึ้น เธอเป็นที่รู้จักจนมีหลายคนอยากเข้าหา ทำให้สุมิตรายิ่งหวั่นไหว ไม่ใช่ว่าไม่รัก แต่หล่อนกลัวมากกว่า

ความรู้สึกเหมือนไม่ปลอดภัยทำให้สุมิตราไม่กล้าคบหาญาณธรอย่าง

จริงจัง

ขณะเดียวกัน ญาณธรรก็พยายามพิสูจน์ว่าเธอมีเพียงสุมิตราคคนเดียวในหัวใจ เธอไม่มีใครอื่น ไม่มีแม้แต่ความคิดจะไขว่คว้าหาใครมาทดแทน แต่ไม่ว่าเธอจะแสดงความจริงใจแค่ไหน ก็ไม่อาจเอาชนะความกลัวของอีกฝ่ายได้

ในที่สุดความสัมพันธ์ของทั้งสองก็ยุติลง ด้วยสุมิตรารัดตลึงใจเดินทางไปศึกษาต่อต่างประเทศหลังเรียนจบและทำงานได้ไม่กี่ปี หล่อนหายไปจากชีวิตของญาณธรรนานหลายปี กระทั่งวันนี้

ญาณธรรก็ยังอดคิดไม่ได้ว่า ที่อีกฝ่ายไม่ตอบรับความสัมพันธ์ในครั้งนั้นเป็นเพราะฐานะของเธอหรือไม่ ด้วยเคยได้ยินคำพูดดูแคลนจากเพื่อนๆ ของสุมิตรามากับครั้งไม่ถ้วน แต่ความจริงแล้วสิ่งที่ทำให้สุมิตราลังเลไม่ใช่เรื่องพวกนั้น แต่กลับเป็นเพราะปมในใจของหล่อนเอง

สุมิตรากลับมาในที่ทำงานประจำตำแหน่ง สีน้าของหล่อนเรียบ
เฉยดูจวมหน้ากากไว้อย่างแนบเนียน กักเก็บทุกความรู้สึกที่กำลังปั่นป่วนอยู่ภายในไม่ให้เผยออกมา

ดวงตาเรียวสวยกวาดมองสมาชิกในที่มอย่างพิถีพิถัน จากข้อมูลที่ญาณธรรให้มา ทุกคนล้วนไม่ต่างจากหล่อนนัก ต่างก็ถูกดึงเข้ามารวมกันในห้องนี้ด้วยเหตุผลบางอย่างที่มีอาจเอื้อนเอ่ย ที่นี้จึงไม่ต่างอะไรจากกรงขังที่เต็มไปด้วยนกปีกหัก

สุมิตราลอบมองวณิติน ตำรวจหนุ่มร่างสูงหุ่นกำยำ อดีตเคยอยู่หน่วยพิเศษนเรศวร 261³ ถนัดเรื่องการต่อสู้ระยะประชิด การไล่ล่า หรือแม้แต่

³นเรศวร 261 เป็นหน่วยตำรวจที่มีขีดความสามารถในการยุทธเคลื่อนที่ทางอากาศ การรบพิเศษ และการปฏิบัติการพิเศษเพื่อตอบโต้ต่อภัยคุกคามทั้งที่เป็นทหารและไม่ใช่ทหารในการสงครามพิเศษ และการแก้ไขปัญหาการก่อความไม่สงบ การก่อการร้าย การแย่งชิงตัวประกัน การจับกุม ฯลฯ สังกัดหน่วยงานสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

การใช้อาวุธ เขาเคยคบหากับตำรวจในหน่วยเดียวกันอย่างลับๆ แต่แล้วในการกิจหนึ่งก็พรากแฟนหนุ่มของเขาไปตลอดกาล

หลังจากนั้นวคินก็สูญเสียความเป็นตัวเองไปจนถูกมองว่าหมดไฟ และขาดวินัย ถูกเหยียดจากคนในกองงานตำรวจ ด้วยมีบางคนไม่ยอมรับรสนิยมทางเพศของเขา สุดท้ายเขาจึงถูกส่งมาอยู่ที่นี่ วคินเป็นคนที่เงียบขรึมที่สุดในทีม แต่ก็สนิทกับภยานธรมากที่สุด เพราะเขารู้ว่าเธอเองก็เป็นแบบเดียวกัน

ทุกคนในทีมต่างก็รู้ว่าภยานธรชอบผู้หญิง

ต่อมาก็กลาย ไม่ต้องเสียเวลาสาธยายให้มาก เธอคืออัจฉริยะเรื่องความเะของเอกสาร ทุกงานที่เธอทำออกมาสมบูรณ์แบบ แต่กระนั้นทุกคนก็มีจุดด้อยกันทั้งนั้น

สำหรับหมวดยู๋ เวลาคือปัญหาหลัก เธอไม่สามารถออกเวลาราชการได้เท่าสมาชิกคนอื่น ด้วยเธอมีลูกที่ยังเล็ก และสามีก็สุขภาพไม่แข็งแรง ที่เธอเลือกย้ายสายงานมาเป็นตำรวจ ส่วนหนึ่งก็เพราะสวัสดิการที่มั่นคง ลูกได้เรียนฟรี สามีรักษาตัวฟรีตามสิทธิ์ ตัดภาระทางการเงินไปได้มาก

ส่วนคณินหรือหมูหมี เป็นอดีตนักข่าวที่รู้กันว่ามีแหล่งข่าวอยู่ทั่วทุกวงการ และกาย ก็เป็นเจ้าหน้าที่พิเศษที่เก่งกาจเรื่องไอทีจนแทบจะเรียกได้ว่าเป็นแฮกเกอร์ประจำทีมก็ว่าได้ สุมิตราเดาว่าเขาคงเป็นพวกเด็กเกรถูกตามใจตั้งแต่เด็ก แต่ดันเก่งด้านไอทีจนทำให้ตัวเองเกือบติดคุก โชคดีที่กลับตัวกลับใจหันมาทำงานด้านนี้อย่างจริงจัง

และสุดท้ายภูริหรือหมูเต้ ตำรวจหนุ่มที่อายุน้อยที่สุดในทีม เพิ่งบรรจุปีแรกและถูกส่งมาอยู่กับทีมนี้ตั้งแต่ต้น

ภูริไม่เหมือนใครในทีมนี้ ไม่ว่าจะทำหรือแรงจูงใจ เหมือนว่าจะจะเป็นเพียงชายหนุ่มธรรมดาที่มุ่งมั่นอยากเป็นตำรวจ พยายามสอบและได้เข้ามาตามลำดับขั้นตอนอย่างถูกต้อง แต่ด้วยเขาเป็นแค่คนธรรมดาที่ไม่ได้มีเส้นสาย เมื่อได้บรรจุเข้ารับราชการจึงถูกส่งมาอยู่ทีมของภยานธร เพราะทีมนี้แทบ

ไม่มีอะไรโดดเด่น คดีที่ได้ทำก็ไม่น่าสนใจเลย

เว้นแต่คดีเมื่อคืนนี้ คดีเดียวที่เรียกได้ว่าตื่นเต้นที่สุดนับตั้งแต่ก่อตั้ง
ทีมนี้ขึ้นมา

สุมิตราคิดว่าตนเองเหมาะกับทีมนี้ดี แม้หล่อนจะเป็นตำรวจสาวมาก
ความสามารถ มีดีกรีเป็นไปประกาศเกียรติคุณยาวเหยียด แต่มีน้อยคนนัก
ที่รู้ว่าหล่อนเองก็มีปมในใจ

มารดาของสุมิตราถูกฆาตกรรมเมื่อครั้งหล่อนอายุเพียงสิบสองปี
เรื่องทั้งหมดเริ่มต้นจากบิดาของหล่อน ชายที่มีครอบครัวอยู่แล้ว แต่กลับ
มีภรรยาน้อย ทั้งยังตั้งครรรภ์ได้สามเดือน ความจริงที่รับรู้ทำให้มารดาของ
หล่อนเสียใจอย่างมาก ท่านหายออกจากบ้านไป และไม่กี่วันต่อมาก็ถูกพบว่า
เสียชีวิตอยู่ข้างถนน

เวลาล่วงเลยผ่านไปหลายปี คดีนั้นยังคงเป็นปริศนาที่ไม่มีใครไขได้
จนกระทั่งสุมิตราอายุสิบแปดปี ลุงของหล่อนก็สามารถรวบรวมเบาะแสและ
หลักฐานเพียงพอที่จะมัดตัวคนร้ายได้ แต่ก่อนที่จะได้เห็นคดีถูกปิดลงด้วย
มือตนเอง กลับมีคำสั่งย้ายกะทันหันเข้ามา ตำแหน่งของเขาถูกแทนที่โดยตำรวจ
คนใหม่อย่างไม่ยุติธรรม

หลังจากนั้นหลักฐานที่เขารวบรวมไว้ก็นำไปสู่การจับกุมผู้ต้องสงสัย
และเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมอย่างรวบรัดตัดตอนจนน่าสงสัย เหตุการณ์นั้น
กลายเป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้สุมิตราตัดสินใจเลือกเป็นตำรวจเช่นเดียวกับ
ผู้เป็นลุง

หล่อนตัดสินใจศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในสาขาอาชญวิทยา ด้วย
มุ่งมั่นจะช่วยเหลือผู้อื่นสืบหาความจริงและนำคนกระทำความผิดมารับโทษเช่นกัน
แม้ว่าบิดาของหล่อนจะไม่เคยเห็นด้วยก็ตาม

ผ่านไปเกือบชั่วโมง ฆาตกรก็ออกไปส่งรายงานสรุปคดีพลทหารคลัง
และถือโอกาสเข้าพบผู้บังคับการสืบสวนด้วยตัวเอง เธอเป็นหนึ่งในไม่กี่คน
ที่ได้รับโอกาสพูดคุยกับเขาเป็นประจำ จนกลายเป็นหนึ่งในหัวข้อซุบซิบที่พูด

กันปากต่อปาก

หลายคนมองว่าญานาธรเป็นลูกรักของผู้บังคับการสืบสวน ด้วยเหตุผลที่ว่าเขาคือผู้ชักชวนเธอเข้ามาอยู่ในหน่วยสืบสวนนครบาล ทั้งยังวางตัวให้เธอเป็นหัวหน้าทีมที่ตั้งขึ้นมาโดยเฉพาะ ทำให้เธอได้ขึ้นเป็นสารวัตรก่อนคนอื่นรุ่นเดียวกัน ญานาธรไม่สนใจว่าใครจะคิดอย่างไร เพราะเธอรู้ดีว่าความจริงมันไม่ใช่แบบนั้น และตลอดเวลาที่ร่วมงานกันมา ญานาธรก็ไม่เคยลดทอนความเคารพที่มีต่อเขา

ญานาธรร่วมงานกับ**พลตำรวจตรีธรรมบุญ**ครั้งแรกเมื่อครั้งที่เขายังเป็นเพียงรองผู้กำกับการสืบสวน มียศสูงกว่าญานาธรในตอนนั้นเพียงไม่กี่ขั้น อำนาจในมือเขาตอนนั้นยังไม่ถึงครึ่งของที่เขามีในวันนี้

แต่สิ่งที่ทำให้สารวัตรสาวศรัทธาไม่ใช่เรื่องของตำแหน่งหรืออำนาจ แต่เป็นจิตใจที่ยึดมั่นในความถูกต้องและความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ โหรินทร์ทำนายว่าชายคนนี้เป็นคนที่สามารถพึ่งพาได้ในวันข้างหน้า และญานาธาก็เชื่อมั่นเช่นนั้นมาตลอด ทุกครั้งที่มีโอกาสร่วมงานกับเขา เธอจึงทุ่มเททำงานอย่างสุดความสามารถ

หลังจากนั้นเพียงไม่กี่ปีพลตำรวจตรีธรรมบุญก็ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งผู้บังคับการสืบสวน และในช่วงเวลาเดียวกันนั้น ญานาธาก็ได้รับการชักชวนให้เข้ามาดูแลทีมพิเศษที่เพิ่งจัดตั้งขึ้นใหม่ ภายใต้ชื่อทีมสืบสวนทั่วไป 3 ที่หลายคนมองข้าม

ภายนอกทีมของเธอดูเหมือนทีมสืบสวนทั่วไป ไม่มีอะไรโดดเด่นเป็นพิเศษ แต่ความจริงแล้วทีมนี้คือกลไกสำคัญที่ช่วยสืบหาข้อมูลเบื้องต้นให้ผู้บังคับการสืบสวนปิดคดีใหญ่ๆ มาแล้วนับไม่ถ้วน

ญานาธรไม่เคยสนใจเรื่องการเอาหน้า เธอไม่เคยป่าวประกาศว่าผลงานเหล่านั้นเป็นของทีมตัวเอง เพราะยังคงเชื่อในคำทำนายของโหรินทร์ที่กล่าวไว้ว่า หากอยากก้าวหน้าจงอยู่เงียบๆ จนกว่ารองสารวัตรคนใหม่จะปรากฏตัว

เธอไม่เข้าใจว่าเหตุใดคำทำนายจึงมักพาตึงถึงสมิตราทุกครั้ง และ

เมื่อนึกย้อนกลับไปได้แต่คิดว่า บางทีอาจเป็นเพราะเวอร์กรรมที่ผูกพันกันมา

“รายงานสรุปคดีคะท่าน”

ภูวนาธรวางแฟ้มลงบนโต๊ะของพลตำรวจตรีธรรมบุญด้วยท่าที่สงบนิ่ง ปกติการส่งรายงานไม่จำเป็นต้องขึ้นมาส่งด้วยตัวเอง แต่วันนี้ความรู้สึกในเบื้องลึกบอกเธอว่าเธอต้องการพูดคุยกบางอย่างเป็นพิเศษ

“คดีนี้...” สารวัตรสาวเอ่ยขึ้นหลังจากอีกฝ่ายเปิดแฟ้มดูข้อมูลไปได้สักพัก “ทำให้สื่อกับประชาชนร้องเรียนให้มีการตรวจสุขภาพจิตของทหารเกณฑ์ในค่ายบ่อยขึ้นค่ะ”

ด้วยความที่คนร้ายคลุ้มคลั่งเป็นพลทหาร ประเด็นที่ถูกหยิบยกขึ้นมาจึงหนีไม่พ้นเรื่องสุขภาพจิตของเขา หลายฝ่ายตั้งข้อสงสัยว่าเขาอาจมีอาการผิดปกติตั้งแต่ก่อนเข้ารับการฝึก หรือไม่ก็ได้รับผลกระทบและแรงกดดันหลังจากการฝึกหนัก

แม้จะยังไม่มีข้อสรุปที่ชัดเจน แต่ภายใต้การกดดันของกระแสสังคม กองทัพบกหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องออกมาเปิดเผยข้อมูล เพื่อยืนยันว่าการฝึกไม่ได้เป็นต้นเหตุของเหตุร้ายครั้งนี้

ภูวนาธรเองก็รู้ดีว่าเรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวกับการฝึกโดยตรง แต่ก็เชื่อว่า จะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเสียเลย

“ดีเลย มีหลายคนรอให้กองทัพบกเปิดเผยเรื่องนี้อยู่ แต่ก็หลีกเลี่ยงมาตลอด” น้ำเสียงสุ่มของนายตำรวจอาวุโสเจือด้วยความพึงพอใจอย่างไม่ปิดบัง “แต่เมื่อเป็นข่าวครึกโครมแบบนี้ กองทัพบกเลี่ยงไม่ได้อีกแล้ว”

เขาก็หันหน้าอ่านรายงานไปได้อีกสักพักก็พูดขึ้นอีกครั้ง โดยที่สายตายังไม่ละจากเอกสารในแฟ้ม

“ได้ข่าวว่าคดีนี้สารวัตรใช้ทักษะเก่าจับคนร้ายจนดังในตึกตึกเลยนี่”

ภูวนาธรชะงัก ก่อนจะเอ่ยถาม

“ท่านก็ดูเธอคะ”

“มีคนส่งมาให้ดูนะ” พลตำรวจตรีธรรมบุญยิ้ม พลงปิดแฟ้มลงอย่าง

อารมณ์ดี “แต่เหมือนสารวัตรจะไม่ค่อยชอบเท่าไร”

“ต้องไม่ชอบอยู่แล้วละ เมื่อเช้าก็มีนักข่าวมารอ มันดูน่าอาย”

“คุณไม่ชอบเป็นจุดสนใจ ผมรู้” ผู้การเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทว่าแฝงความพึงพอใจอย่างปิดไม่มิด ซึ่งนี่ก็เป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่เขาชักชวน ญาณธรให้มาร่วมทีม “แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังยืนยันคำเดิม ดีใจที่ได้คุณมาร่วมงาน”

ภาพในอดีตแวบเข้ามาในความคิด เขาจำได้ว่าตอนนั้นหญิงสาวเป็นหนึ่งในหน่วยอรินทราช 26 และเป็นตัวแทนประเทศไทยเข้าร่วมการแข่งขัน UAE SWAT Challenge รายการที่รวบรวมสุดยอดหน่วยปฏิบัติการพิเศษจากทั่วโลกที่มักจะจัดขึ้นที่ดูไบ ปีนั้นเธอคว้ารางวัลผู้แข่งขันหญิงยอดเยี่ยม พร้อมพาทีมหน่วยพิเศษหญิงไทยไต่ขึ้นสู่อันดับสูงสุดของกลุ่มทีมหญิงจากผู้เข้าแข่งขันกว่าสองร้อยประเทศ

นับว่าญาณธรเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจฝีมือดีคนหนึ่งของประเทศเลยก็ว่าได้ และเธอคงจะไปได้ไกลหากรู้จักไต่เต้าและมีเส้นสายมากกว่านี้ กระทั่งมีข่าวว่าเธอผิดใจกับผู้บังคับบัญชาหน่วยเดิมจนถูกย้ายมายังหน่วยสืบสวนนครบาล หลายคนคิดว่าเธอโดนกลั่นแกล้ง แต่จริงๆ แล้วก็เพื่อความก้าวหน้าของเธอเอง และงานที่วาก็คืองานสร้างบุญในโลกวิญญาณ

ยิ่งญาณธรรลึกลายคดี ทำความดี สร้างบุญกุศลมากเท่าไร บุญบารมีที่เกิดขึ้นก็ส่งไปถึงดวงวิญญาณทั้งสองมากเท่านั้น

โอรอินทร์เคยทำนายไว้ว่า หากญาณธรเริ่มต้นที่หน่วยสืบสวนนี้ตั้งแต่ว่างแรก เส้นทางของเธอจะไม่ก้าวหน้า เธอต้องผ่านการบ่มเพาะจากหน่วยงานอื่นเสียก่อน และยิ่งเป็นงานที่ทำทลายเสี่ยงตายยิ่งส่งเสริมชะตาของเธอให้แข็งแกร่ง จนมาลงเอยที่หน่วยอรินทราช 26

เธอเคยห่วงใยกับภารกิจเสี่ยงตายที่ได้รับ แต่ด้วยได้คำถามหาจุดจากพญาเสนากร เธอจึงสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมั่นใจ และรอดพ้นจากความตายมานับครั้งไม่ถ้วน